

หนึ่ง

จุดเริ่มต้น

“อืม อาทิตย์หน้าไม่ได้เข้าเวร ไปเจอกันที่นั่นเลยก็ได้” เสียงเรียบเฉยของร่างเล็กในชุดการนวดบเพื่อนผ่านทางโทรศัพท์มือถือ

ร่างเล็กเจ้าของดวงหน้าคมเรียบหนึ่ง ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเต็มไปด้วยความเรียบเฉยเฉิดปนไปกับความเย็นชา ริมฝีปากอ้อมได้รูปมีรอยยิ้มบางๆ วาดผ่านยามตอบผู้ที่อยู่ในสาย พวงแก้มสีชมพูระเรื่ออย่างคนสุขภาพดี จมูกเล็กโด่งเป็นสันรับกับใบหน้ารูปไข่ องค์พวยพบนใบหน้ารับกันได้อย่างเหมาะสม เจนไม่ว่าใครที่เดินผ่านเป็นอันต้องเหลียวมอง เรือนผมสีดำสลวยปล่อยยาวสยายให้พัดพลิ้วไปกับสายลมที่พัดผ่านตามจังหวะที่ขาเรียวยาวก้าวเดิน ภาพตรงหน้านี้ช่างไม่ต่างจากภาพวาดที่หลุดออกมาจากจินตนาการของศิลปินชั้นเอกแม้แต่หน่อย

“ใช่ ร้านนั้นก็...หืม จะพาแฟนหนุ่มนั่นมาเปิดตัวแล้วหรือ” ร่างเล็กเอ่ยเสียงหยอกล้อกับเพื่อนที่ปลายสายอย่างอารมณ์ดี ก่อนเสียงกริ๊งของคนรอบข้างจะดังกระทบโสตประสาท ร่างเล็กจึงเบือนหน้าไปมองตามทิศทางของเสียง ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นด้วยความตกใจ แสงไฟจากหน้ารถสาดส่องกระทบกับร่างเล็กที่ยืนนิ่งไม่อาจตอบสนองต่อสถานการณ์ตรงหน้าได้ทัน พร้อมกับเสียงกดแตรที่ร่ำลั่นยาวบอกให้ร่างเล็กนั้นหลบไป แต่เข้าไปเสียแล้วเมื่อรถคันนั้นพุ่งชนเข้ากับร่างบางจนกระเด็นลงไปกองกับพื้นด้านข้าง

โลหิตสีแดงฉานไหลซึมเลื้อยถูกรั้วเสื้อขาวบริสุทธิ์นั้นอย่างน่ากลัว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มบัดนี้พร่ามัวจนไม่อาจมองเห็นภาพเบื้องหน้าของตนได้ชัด ร่างทั้งร่าง

ชาจนไม่อาจสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดที่เกิดขึ้น เสียงตะโกนโหวกเหวกโวยวาย ไม่อาจดังลอดเข้ามาในโสตประสาทที่พัวล้อม จมูกยังคงสัมผัสถึงกลิ่นความเลื้อยของตัวเองที่ลอยคลุ้งในอากาศ โทรศัพท์มือถือที่ตกอยู่ไม่ไกลมีเสียงหนึ่งที่ยังไม่ได้ศัพท์ตะโกนลอดออกมา เธอรับรู้เพียงว่าใครคนนั้นกำลังร่อนรน

นี่เธอกำลังจะตายแล้วอย่างนั้นหรือ...

ร่างเล็กเพียงคิดได้เท่านั้นสติที่เคยพยายามรั้งเอาไว้ก็ค่อยๆ ล่องลอยไปสู่ความเว้งว้างที่เธอไม่เคยรู้จัก เปลือกตาบางค่อยๆ ปิดลงพร้อมกับสติสุดท้ายที่ดับวูบ

ร่างกายรู้สึกหนักอึ้งกว่าที่ควรจะเป็น เธอพยายามยกเปลือกตาที่หนักกว่า ปกติอย่างยากลำบาก เมื่อเปิดขึ้นมาได้ก็ต้องหลับลงอีกครั้งเพื่อปรับแสงที่แยงตา เพดานห้องที่ให้ความรู้สึกไม่คุ้นเคยแม้แต่แต่น้อยนิด ทำให้หลิ่เหมยฮวากวาดตามองไปทางอื่นอย่างสำรวจว่าตอนนี้ตนอยู่แห่งใด

ถัดจากเตียงของเธอมือโต๊ะไม้กลมเนื้อดี บนโต๊ะมีแจกันที่บรรจุดอกบัวสีขาวพิสุทธิ์ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ออกมาชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย ถัดจากโต๊ะกลมเป็นลิ้นชักไม้ขนาดสามชั้น แต่ยังไม่ทันที่หลิ่เหมยฮวาจะสำรวจต่อ เสียงใสที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นตกใจก็ดังขึ้น

“คุณหนู! นายหญิง คุณหนูตื่นแล้วเจ้าค่ะ” เสียงนั้นดังขึ้นพร้อมกับร่างของเด็กผู้หญิงตัวน้อยที่ดูแล้วอายุราวสิบสามสิบสี่ปีได้ในชุดจีนโบราณแปลกตา หลิ่เหมยฮวาท้าปากจะส่งเสียงถามร่างนั้น แต่ร่างเล็กของเด็กน้อยยวบยันทันวิ่งตึงตัวออกจากห้องไปเสียก่อนโดยไม่รีรอให้เธอเอ่ยถามแม้แต่ครั้งคำ

เดี๋ยวลี...เด็กน้อยจะรีบไปไหนกัน กลับมาตอบคำถามเราก่อนได้ไหมว่า ที่นั่นมีที่ไหน

ความทรงจำที่ตนโดนรถชนเล่นซ้ำไปมาในหัว ทำให้หลิ่เหมยฮวอดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้วอย่างเคร่งเครียด ก่อนตัดสินใจลุกออกจากเตียง แต่เพราะอาภะประณีนกำลังที่มีอยู่ในร่างนี้ผิดไปจึงกลายเป็นกำลังตกเตียงแทน

‘อ่า เจ็บชะมัด! ทำไมตายแล้วยังเจ็บได้เนี่ย!’

หลี่เหมยสาวคิดอย่างหงุดหงิด มือก็กุมหน้าผากที่กระแทกพื้นด้วยความเจ็บปวด เสียงเปิดประตูพร้อมเสียงฝีเท้าดังขึ้นกระทบหู เธอจึงเงยหน้าขึ้นไปมองว่าผู้มาใหม่เป็นใครกัน แต่ก่อนที่จะได้สำรวจร่างนั้นอย่างชัดเจน ร่างร่างหนึ่งก็รวบเธอเข้าไปกอดทันที ความอบอุ่นจากกายมนุษย์อื่นทำให้หลี่เหมยสาวเลิกตัวขึ้นอย่างประหลาดใจ

“ฟางฟางลูกแม่ ในที่สุดเจ้าก็ฟื้นเสียที” เสียงสั่นพร่าที่เต็มไปด้วยความปิติของผู้หญิงที่กอดเธอไว้แน่นเอี้ยขึ้น ยิ่งทำให้หลี่เหมยสาวเปลี่ยนจากเลิกตัวมาเป็นขมวดคิ้วแน่นเพราะรู้สึกสงสัยมากขึ้นกว่าเดิม

ฟางฟางคือใคร?

เธอชื่อ หลี่เหมยสาว สงสัยสาวสวยตรงหน้าคงจำคนผิดแล้วกระมัง

“ฟางฟางเป็นอย่างไบบ้างลูก” เสียงหวานยังคงถามต่อ อ้อมแขนนั้นคลายออกเล็กน้อยเพื่อสังเกตเธออย่างละเอียด ดวงตากลมโตสีดำดูจืดจางริมฝีปากของเธอด้วยความเป็นห่วง คิ้วเรียวสวยดูโฉบเฉี่ยวขมวดเล็กน้อยอย่างกังวลริมฝีปากอ้อมลึกถูกลาบเม้มแน่น ผมสีดำกลับสลวยระโบหน้ารูปไข่ยิ่งทำให้ดวงหน้าของนางอัปสรที่สวยงามอยู่แล้วนั้นดูอ่อนหวานมากขึ้นไปอีก

“คุณเป็นใคร” หลี่เหมยสาวถามออกไปอย่างงงวย

ผู้หญิงตรงหน้านี้เป็นใครกัน เหตุใดถึงเอาแต่พร่ำเรียกชื่อคนที่เธอไม่รู้จักรว่าเป็นเธอกัน

หลี่เหมยสาวขมวดคิ้วจนแทบจะผูกเป็นโบเสียแล้ว ปากก็ยังคงถามต่ออย่างนึกสงสัย “ที่นี่ที่ไหน แล้วทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่”

เธอถามออกไป ตาก็มองผู้ถูกถามอย่างมึนงง สาวงามที่ตระกองกอดเธอไว้เบิกตากว้างมองเธอด้วยความตกใจ ท่อนแขนเรียวที่โอบล้อมเธอไว้สั่นจนทำให้หลี่เหมยสาวงุนงงมากกว่าเดิม ริมฝีปากอ้อมนำบดขยี้ขยับถามเธออีกหนึ่งประโยค

“ฟางฟาง จำแม่ไม่ได้หรือลูก” ฮว่านฮูยินถามลูกสาวคนเล็กด้วยความตกใจ

“ใครคือฟางฟาง?” หลี่เหมยสาวยังคงถามอย่างงุนงงต่อ ก่อนที่ทางตางจะเหลียวไปเห็นเงาตัวเองในแผ่นโลหะชัดเจนเป็นเงาที่วางตัวไว้บริเวณโต๊ะที่อยู่ไม่

ห่างจากปลายเตียงมากนัก ภาพเงาที่สะท้อนในแผ่นโลหะนั้นควรเป็นร่างของนิสิตแพทย์ปีห้าบัดนี้ถูกแทนที่ด้วยเงาของเด็กหญิงตัวน้อยอายุราวเก้าขวบสิบขวบ ผมสีน้ำตาล ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่จ้องมองกลับมายังเธอนั้นเต็มไปด้วยความตกใจ หล่แหล่เหมือนสาวจึงลองยกมือซ้ายโอบกอดให้แผ่นโลหะนั้น เงานั้นก็โอบมือกลับมาให้เธอด้วยเช่นกัน เมื่อเธอเห็นเช่นนั้นจึงเปลือยปากค้างเพราะความเหวอ...

ทำไมเธอถึงอยู่ในร่างเด็กน้อยได้ละ เธออายุสี่สิบเอ็ดแล้วนะ...

เฮ้ย! ตลกน่า!

แต่จะว่าไปเธอก็รู้สึกวโลกรอบตัวมันดูใหญ่โตแปลกๆ

บัดนี้หล่แหล่เหมือนสาวทั้งสภทั้งถามตัวเองด้วยสงสัยว่านี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นกับเธอ

“ฟางฟาง”

เสียงทุ้มของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่เข้ามาในห้องนี้ตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบ เอ่ยเรียกชื่อที่น่าจะเป็นเจ้าของร่างนี้อย่างเคร่งเครียด ใบหน้าหล่อเหลานั้นแลอายุราวสามสิบต้นๆ เท่านั้น ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเฉกเช่นเดียวกับเจ้าของร่างเล็กนี้เต็มไปด้วยความตึงเครียดปนเปไปกับความกังวลใจ คิ้วสีน้ำตาลเข้มเหมือนสีผมขมวดเข้าหากัน จมูกโค้งเป็นสัน ริมฝีปากหนาได้รูปของเขาแผ่ลงเล็กน้อย บ่งชี้ถึงความไม่สบายใจที่ตนมี แม้ใบหน้าจะดูอ่อนเยาว์แต่กลับมีรังสีของความเป็นผู้นำและความน่าเกรงขามแผ่ออกมาร่างนั้นเต็มเปี่ยม

“คุณเป็นใคร” หล่แหล่เหมือนสาวขยับปากถามต่ออย่างสับสน

เธอยังคงลำดับเรื่องราวที่เกิดขึ้นไม่ได้ ยืนอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าและเหมือนจะไม่ได้อยู่ในร่างของตัวเองเช่นนี้ ยิ่งทำให้เธอสับสนจนทำอะไรไม่ถูกสมองไม่อาจประมวลผลเรื่องราวเหนือธรรมชาติที่ตนพบได้ทัน

นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นกับเธอกันเนี่ย...

‘ความจำเสื่อม’ นี่คือสิ่งที่พวกเขาสรุปว่าเธอเป็น...ไม่ใช่สิไม่ใช่เธอ แต่เป็น ‘ฮว่านหลินฟาง’ ชื่อเจ้าของร่างเด็กน้อยนี้ หล่แหล่เหมือนสาวนั่งเก้าอี้ในร่างของฮว่านหลินฟางแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจออกมาอีกเสียง

จะว่าไปเธอก็เพิ่งนึกออก...เหมือนหลังจากที่เธอคิดว่าตัวเองตายไปแล้ว
 นั้น เธอก็ได้พบกับนางคราญผู้งดงามราวเทพสวรรค์ก็มีปาน เอยกับเธอด้วย
 รอยยิ้มสว่างสดใสและอบอุ่นดูความอบอุ่นในฤดูใบไม้ผลิ ว่าเธอจำต้องเดินทาง
 ไปทำตามโชคชะตาอะไรสักอย่างที่เราลืมไปแล้วว่ามันคืออะไร เพราะแม้แต่หลง
 อยู่ในห้วงเสน่ห์ของโฉมงามจนहु้ไม่ได้ใส่ใจที่จะฟังเรื่องราวเหล่านั้นมากนัก แต่
 ถ้าเธอจำไม่ผิด เหมือนสตรีผู้นั้นจะบอกว่าเธอต้องเปลี่ยนภพภูมิเพื่อให้กงล้อ
 ชะตากรรมหมุนวนต่อไป ยังไม่ทันที่จะเอ่ยถามว่าโฉมงามมีใครรู้ใจแล้วหรือยัง
 ภาพทุกอย่างก็จางหายไปในช่วงเวลาชั่วพริบตา รู้สึกตัวอีกทีเธอก็มาอยู่ที่แห่งนี้แล้ว...

เอาละ...แม้ไม่ทราบว่าจะสาวสวยคนนั้นจะเป็นเทพ เซียน หรืออะไรก็ตาม
 แต่ ที่หลังช่วยมีเมตตาอธิบายให้เธอกะจางกว่านี้หน่อยก็ได้

หลี่เหมยฮวาถอนหายใจออกมาอีกเฮือกใหญ่ พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิด
 ขึ้นกับตน

ตามที่รู้มาจากหมิ่นฮวา เด็กน้อยที่เธอเห็นหน้าในคราแรก ผู้เป็นพี่เลี้ยง
 ประจำกายคุณหนูคนนี้นั้น เด็กนั้นบอกเธอว่าเจ้าของร่างชื่อ ฮว่านหลินฟาง บุตรี
 คนเล็กของแม่ทัพฮว่านผู้ยิ่งใหญ่ที่มีผลงานทางการทหารมากมาย จัดได้ว่าเป็น
 แม่ทัพผู้มีอำนาจและความสามารถอันเหลือ มีพี่ชายสองคนและพี่สาวอีกสองคน
 ‘พี่น้องเยอะจนน่าปวดหัวจริงๆ’ หลี่เหมยฮวาได้แต่บ่นเงิบๆ ในใจ

พี่สาวคนโตชื่อ ฮว่านฮู่เหมย อายุราวสิบหกปี ทั้งรูปโฉมและนิสัยใจคอ
 ได้รับมาจากแม่สาวกับถอดออกมาจากแปลนเดียวกัน ทั้งสวย อ่อนหวาน และ
 ใจดี จนเธอรู้สึกอิจฉาเจ้าของร่างที่มีพี่สาวแสนดีเช่นนี้

ถัดมาพี่ชายคนที่สองอายุสิบห้าปี ใบหน้าหล่อเหลา แต่ดูไปแล้วกลับ
 คล้ายคลึงผู้เป็นแม่มากกว่าพ่อ ใบหน้านั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้มอย่างคนร่าเริง
 อารมณ์ดี ดวงตาสีน้ำตาลเข้มกระจ่างใสชวนมอง ริมฝีปากหนาหมักพุดได้ตลอด
 เวลาไม่หยุด บ่งว่าเป็นคนช่างพูดมากเพียงใด มีนามว่า ฮว่านเพ่ยหยี

พี่ชายอีกคนอายุน้อยกว่าหนึ่งปีชื่อ ฮว่านหลี่จวิน ใบหน้าถอดแบบมาจาก
 ผู้เป็นพ่อเสียส่วนใหญ่ รวมทั้งนิสัย ใบหน้าคมเข้มเต็มไปด้วยความเคร่งขรึม
 และเป็นคนพูดน้อย ผิดจากผู้เป็นพี่ชายโดยสิ้นเชิง

ส่วนพี่สาวอีกคนชื่อ ฮว่านเพย เป็นสาวงามชนิดหาตัวจับได้ยาก ดวงหน้านั้นคมแบบที่ได้รับความนิยมจากผู้เป็นพ่อ ดวงตาสีดำกลมโตดูจากวงนั้นเต็มไปด้วยความหยิ่งยโสจนทำให้เธอรู้สึกไม่เป็นมิตร แม้จะอายุเพียงสิบสองปีก็มีคนส่งเทียบเชิญขอแต่งงานกันมากมาย

อิม... เรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอนั้นให้ความรู้สึกเหมือนนิยายย้อนเวลาพลอตเดิมๆ เลยแฮะ...

จะว่าไปแล้วเจ้าของร่างหายไปไหน จะมาทวงร่างคืนไหมนะ... หลีเหมยฮวา คิดต่อไปเรื่อยเรื่อย

แต่... เตี่ยวะนะ ถ้าเธอจำไม่ผิด เหมือนนางสวรรค์คนนั้นจะบอกว่าร่างนี้เป็นของเธอตั้งแต่ต้น... อะไรของคนสวยคนนั้น? เธอไม่เห็นจะเข้าใจเลยสักนิด

หลีเหมยฮวาถอนหายใจออกมาอีกเสียง ก่อนจะพาร่างเล็กร่างใหม่ของตนขึ้นปโนบนบนเตียง ท่อนแขนกลมเล็กพาดศีรษะตัวเองอย่างเหนื่อยอ่อน ซ่อนดวงตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกมากมายที่ยู่เหยิงอยู่ในใจไว้ได้เปลือกตาบาง

ช่างเถอะ ถ้าเขาทวงก็คืนเขาไปละกัน...

อย่างไรก็ตาม วันนี้เธอเหนื่อยแล้วขอพักก่อนละกัน พรุ่งนี้จะเป็นอย่างไรก็ค่อยว่ากันใหม่... บางทีพรุ่งนี้เธออาจกลับร่างตัวเองก็ได้

หลีเหมยฮวาพยายามมองโลกในแง่ดี แล้วปล่อยให้สติที่หลงเหลืออยู่เข้าสู่ห้วงนิรรา

เสียงนกน้อยดังกระหับโสตประสาทของร่างเด็กน้อยที่นอนขดตัวอยู่บน
เตียง แสงแดดที่ลอดเข้ามาทางหน้าต่างให้ความรู้สึกแยงตาเสียจนเด็กน้อยต้องลืมตาตื่น หลีเหมยฮวาเอามือขยี้ตาเล็กน้อยด้วยความง่วงนอน ก่อนกวาดตามองไปรอบๆ หวังให้มันกลับไปเห็นวิวทิวทัศน์ที่คุ้นเคย แต่ภาพที่ได้เห็นยังคงเป็นห้องสีขาวห้องเดิม เงาในแผ่นโลหะที่ทางตาเลื้อยไปเห็นยังคงเป็นเด็กน้อยดังเช่นเมื่อวานนี้

ไม่ใช่ฝันจริงๆ ด้วยแฮะ

หลีเหมยฮวารู้สึกหัวเราะไม่ออกร้องไห้ก็ไม่ได้ขึ้นมาทันที

นี่ชีวิตเธอกำลังประสบกับเรื่องราวเหนือธรรมชาติที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถพิสูจน์ได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เธอพบอยู่นั้นไม่ต่างจากนิยายที่หล่ถึง เพื่อนรักของเธอชอบพูดถึงแม่แต่น้อย

หลี่เหมยฮวาจึงนึกปลงและถอนหายใจอีกครั้ง

ตอนนี้เธอจะทำเช่นไรได้ อย่างไม่เสี่ยงก็ยังไม่ตาย เธอคงทำได้เพียงยอมรับชะตากรรมอันน่าเหลือเชื่อนี้

หลี่เหมยฮวามองออกไปนอกหน้าต่างที่ควรจะเป็นตึกสูงซึ่งเธอคุ้นชิน บัดนี้กลับเป็นส่วนพฤษภานานาพันธุ์แทน

ไม่ว่าเรื่องนี้จะจริงหรือความฝัน ต่อให้เธอจะปฏิเสธมากเพียงใด ความจริงที่เธอยังสามารถสัมผัสและมีความรู้สึกตรงหน้าก็ไม่ได้เปลี่ยนไปตั้งใจนึกได้เลยสักนิด... ในตอนนี้เธอทำได้เพียงยอมรับและใช้ชีวิตที่ไม่รู้จะดับลงเมื่อไรให้เต็มที่อีกครั้งหนึ่งเท่านั้น

เธอเชื่อว่าเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนมีเหตุผลในตัวเอง เพียงแต่ตอนนี้เธอแค่งงไม่รู้เหตุผลนั้นคืออะไร

แต่ไม่ว่าโชคชะตาจะหมุนไปทางใด เธอจะใช้ชีวิตให้เต็มที่ดังที่ตัวเองต้องการ หลี่เหมยฮวามองมือเล็กของตนก่อนกำแน่นขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเด็กน้อยทอดประกายวาววับอย่างมุ่งมั่นในบางสิ่งขึ้นมาทันที

ให้ตายเถอะ นี่ถ้าเธอไม่ใช่คนอะไรก็ได้ รวมทั้งอยู่ที่ไหนก็ได้ คงสติแตกจนเป็นบ้าไปแล้วแหงๆ

หลี่เหมยฮวาทหาระไรให้แก่วิตกกังวลของตัวเองเล็กน้อย มือเล็กเอื้อมไปหยิบกาน้ำชาที่เย็นเฉียบมารินใส่ถ้วยกระเบื้องเคลือบ เกรวยยืมบางๆ ของเด็กน้อยสะท้อนบนน้ำชา

คงถึงเวลาแล้วที่เธอต้องเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

“คุณหนูเจ้าคะ ได้เวลาตื่นนอนแล้วเจ้าคะ” เสียงใสเอื่อยขึ้นชัดบรรยาศที่เงียบสงบในยามเช้า ก่อนทำหน้าที่เหมือนเห็นผี เมื่อคุณหนูที่ชอบนอนตื่นสายจนตะวันจะทมิฬกันของตนกำลังนั่งจิบชาอย่างสงบ ไม่เหลือเค้าของคุณหนูจอมซน

“กินอาหารกับท่านพ่อท่านแม่ของคุณหนูเจ้าค่ะ” เสียงใสตอบเธอด้วย

ท่าทางใสซื่อจนน่าเป็นห่วง

โชคดีที่เด็กน้อยมาทำงานรับใช้คุณหนูที่นี่ หากเป็นที่อื่น...คงไม่น่ารอด
ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนบัดนี้กลอกไปมาอย่างใช้ความคิด เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยถึง
ครอบครัวใหม่ของเธอ ร่างของเด็กน้อยลอบถอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วนับ
ไม่ถ้วน คาดว่าอายุน่าจะสั้นลงอีกหลายปี

เฮ้อ...หวังว่าครอบครัวใหม่นี้จะไม่เหมือนครอบครัวเก่าๆ ของเธอหรอกนะ

สอง

ความเสมอภาคอยู่ແห่งใด

หมุ่มพกาพากันเบ่งบานส่งกลิ่นหอมขจรไปไกล

เท้าเล็กของหวานหลินฟางกำลังย่างไปบนเส้นทางที่คดเคี้ยวในสวนมวลง
บุปผาที่ถูประดับประดาด้วยภูเขาและน้ำตกขนาดย่อม ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมอง
สำรวจสิ่งต่างๆ รอบกายด้วยท่าที่สงบ หากสังเกตให้ดีจะพบความกังวลใจที่แอบ
ซ่อนไว้ภายใน กระทั่งเรือนโอ่อ่าขนาดใหญ่ที่หากลั่นอายความเป็นเงินเต็มเปี่ยม
ราวกับหลุดมาจากซีรีส์จินโบราณปรากฏขึ้นแก่สายตา ยิ่งทำให้ประสาทที่
ตึงเครียดอยู่แล้วตึงเครียดหนักกว่าเก่า

หลี่เหมยชวพาพยายามสุดหัวใจเข้าลึกๆ เพื่อเรียกสติ เท้าเล็กยังคงทำ
หน้าที่ของมันด้วยการก้าวไปข้างหน้า เธอพยายามควบคุมใจที่เต้นรัวราวกับจะ
หลุดออกมาจากอกให้สงบ พยายามคิดปลอบตัวเอง แต่แล้วความคิดหนึ่งที่แวบ
เข้ามาในสมองก็ทำให้หลี่เหมยชวสามารถสงบลงได้ในทันใด พร้อมปรากฏ
รอยยิ้มเหยียดหยันवादผ่านดวงหน้าใสซื่อของเด็กน้อยอย่างชัดเจน

นั่นสินะ...บางทีเธอก็หลงลืมไปว่า สำหรับเธอการให้ยอมรับคนแปลกหน้า
ว่าเป็นครอบครัวอาจเป็นเรื่องง่ายกว่าที่คิด เพราะสำหรับเธอครอบครัวแท้ๆ ก็ยัง
เป็นคนแปลกหน้า จะนับคนแปลกหน้ามาเป็นคนในครอบครัวเพิ่มอีกสักสามสี่
คนคงไม่ยากเกินไป

มือเล็กผลักประตูบานพับให้เปิดออก แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ส่องตรง
มายังร่างของเธอทันที ราวกับแสงสปอตไลท์เปิดตัวการเริ่มต้นใหม่ของเธอ

ใช่...ชีวิตต้องก้าวต่อไป

บนโต๊ะอาหาร

“น้องเล็ก เจ้าอาการเป็นเช่นไรบ้าง” เพ่ยหยี่ พี่ชายคนโตผู้แสนสดใสร่าเริงถามทันทีที่เธอทรุดตัวลงนั่งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ก็ดี” เธอตอบสั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความตามความเคยชินอย่างลืมหืมตา ก่อนตักอาหารเข้าปากโดยไม่ใส่ใจบุคคลรอบข้างมากนัก

แต่คำตอบรับของคุณหนูคนเล็กประจำตระกูลทำให้ทั้งโต๊ะชะงักไป

ฮุ่ยเหมยหัวเราะพืดๆ ชัดความเจ็บ รอยยิ้มบนดวงหน้างามบิดเบี้ยวไปเล็กน้อยพลางเอ่ยขึ้นมาด้วยความเป็นห่วง “ดูเหมือนนอกจากความจำเสื่อมแล้วนิสัยยังเปลี่ยนไปด้วยสินะ”

หลี่เหมยฮวาชะงักตะเกียบไปนิด ก่อนคิบต่อราวกับสิ่งที่ฮุ่ยเหมยพูดไม่ได้กระทบอะไรตนสักนิด

ไม่ว่าจะเชิญหมอมารักษาก็คน ก็ไม่มีใครสามารถรักษาอาการความจำเสื่อมที่พวกเขาเข้าใจนี้ได้ หมอเหล่านั้นทำได้เพียงแต่ให้ยาบำรุงร่างกายให้กลับมาแข็งแรงอย่างเก่าเท่านั้น...หากพวกเขายกยารักษาลูกสาวของตนจริงๆ ละก็...เธอควรจะแนะนำให้พวกเขาไปเชิญคนทรงมาน่าจะดีกว่าหรือไม่...

“เหอะ ตัววุ่นวายก็วุ่นวายอยู่วันยังค่ำ” ฮว่านเพ่ยพูดเสียดสี ดวงตาคู้งามที่เต็มไปด้วยความเย่อหยิ่งมองจิกน้องสาวคนเล็กอย่างไม่พอใจที่น้องตนทำตัวเรียกร้องความสนใจ หลินฟางเพียงคิบอาหารต่ออย่างไม่สะทกสะท้าน ซึ่งแตกต่างจากภาพหลินฟางผู้หวาดกลัวพี่สาวคนนี้ที่เห็นจนเจนตาในครอบครัวอย่างสิ้นเชิง ยิ่งทำให้ฮว่านเพ่ยหงุดหงิดมากขึ้นกว่าเดิม แต่ก็ทำได้เพียงสบัดหน้าหนีอย่างไม่สบอารมณ์เท่านั้น

“ฟางฟาง ถ้าลูกไม่สบายตรงไหนต้องบอกนะลูก” ฮว่านฮูหยินบอกด้วยความเป็นห่วง นัยน์ตาสีดำสนิทเต็มไปด้วยความกังวลที่ลูกสาวเปลี่ยนไปราวกับคนละคนเช่นนี้ แม่ทัพฮว่าน ผู้นำตระกูลที่สั่งเกตท่าทีของบุตรคนเล็กตั้งแต่เดินเข้ามาก็เห็นความกังวลมากมายที่สะท้อนในแววตาของฮูหยินตน จึงอ้อมมือไป

บีบไหล่บางที่เกร็งตัวนั้นแผ่วเบาให้ผ่อนคลายลง ฮว่านฮูหยินเพียงใช้มือเรียบบีบมือหน้ากลับเล็กน้อยเป็นเชิงขอบคุณ แต่ดวงตาคู้งามไม่ได้ละไปจากลูกสาวตนเองแม้แต่บ่อย

“เจ้าคะท่านแม่ ว่าแต่ปกติข้ามีสิ่งใดต้องทำบ้างหรือเจ้าคะ” หลี่เหมยฮวาอ้าปากถาม นึกสนใจตารางชีวิตของเจ้าของร่าง

อย่างไรเสียเธอก็คงต้องติดอยู่ในร่างนี้อีกนานพอควร หรืออาจต้องอยู่แบบนี้ตลอดไปก็มิอาจทราบได้ หนทางที่จะกลับไปยังร่างของตนเองก็ไม่มีใครสามารถช่วยได้...ดังนั้นเธอควรรีบยอมรับในชะตากรรมอันน่าตกนี้แล้วทำตัวให้ชินเสีย

เรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอก็ดูเหมือนธรรมชาติพิลึก ในเมื่อหนทางแก้มันไม่มี เธอก็ทำได้เพียงปลงและยอมรับมันไปทั้งอย่างนั้น...เพราะบางอย่างทำให้เราดิ้นรนหรือเรียกร้องให้มันเปลี่ยนไปมากแค่ไหน สิ่งนั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนไปแม้แต่บ่อย เรื่องบางเรื่องเราก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตั้งใจนึก ในเมื่อเป็นเช่นนั้นจะนั่งโทษโชคชะตาหรือตัวเองที่ทำอะไรไม่ได้อยู่ทำไม สู้เอาเวลาไปใช้ชีวิตให้มีความสุขและคุ้มค่าในแบบของตัวเองไม่ดีกว่าหรือ

หลี่เหมยฮวาทำได้เพียงพยายามตอกย้ำความจริงนี้เข้าไปในหัวของตัวเองซ้ำไปซ้ำมา เพื่อให้มันฝังรากลึกลงไปถึงชั่วหัวใจ

“วันนี้ลูกมีเรียนพินแล้วก็เรียนเขียนหนังสือ...แต่หากลูกยังไม่พร้อมแม้ว่าหยุดพักก่อนจะดีกว่านะ” ท่านแม่ของฮว่านหลินฟางเอ่ยด้วยความเป็นห่วง...ความเป็นห่วงที่ทำให้หลี่เหมยฮวารู้สึกผิดบาปในใจ รู้สึกผิดที่ไม่สามารถบอกสาวงามตรงหน้าได้ว่าคนที่นางเห็นเป็นลูกนั้นไม่ใช่ลูกจริงๆ ของนาง

“เรียนเลยก็ได้เจ้าคะท่านแม่ ตัวข้าพักมานานเกินไปแล้ว” หลินฟางตอบด้วยรอยยิ้มบางๆ ที่ทำเอาคนทั้งโต๊ะแปลกใจว่าไซ้คนเดียวกับเด็กแก่นขนที่ซอบโตโตเรียนจนน่าปวดหัวคนนั้นจริงๆ หรือ

แน่นอนว่าหากหลี่เหมยฮวาตอบได้ คงตอบว่า ‘ไม่’

“จ๊ะ เช่นนั้นเดี๋ยวสายๆ ลูกก็มาเรียนพินกับแม่นะ ส่วนตอนบ่ายเดี๋ยวจะมีอาจารย์มาสอนเขียนตัวอักษร” ฮว่านฮูหยินเอ่ยอย่างใจดี รู้สึกดีใจที่ลูกสาวที่

ไม่สนใจเรียนเริ่มหันมาสนใจเรียนกับเขาบ้าง

“เจ้าค่ะ” หลีเหม่ยชวาทตอบรับด้วยท่าที่เรียบเฉย หัวก็คิดไปด้วยว่าเธอจะเอาตัวรอดอย่างไร เนื่องจากในภาพเก่าเธอไม่เคยเรียนพิณเลยสักครั้ง

แต่เอาเถอะ...มันต้องมีสักทาง ไม่เธอก็แสวงความจำละอะเลื้อนลื้อนลั่นซึ่งวิธีเล่นพิณก็ได้

หลีเหม่ยชวาลอบถอนหายใจเมื่อคิดถึงเรื่องวุ่นวายที่อาจตามมาในภายหลัง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหม่อมองเงาตวหน้าของเด็กน้อยที่เธอเริ่มรู้สึกคุ้นชินบ้างแล้วในถ้วยน้ำชา

เธอได้แต่หวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยดี...

ผ่านไปเจ็ดวัน ตระกูลชวานั่งกินอาหารเย็นพร้อมหน้ากันอีกครั้ง

“ลูกอยากเรียนวรยุทธ์” เสียงเรียบเอ่ยจากร่างเล็กที่สุดในบรรดาผู้ร่วมโต๊ะอาหารอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย จนคนทั้งโต๊ะชะงักไป

“ไม่ได้หรอกฟางฟาง เจ้าเป็นผู้หญิงนะ เจ้าจะเรียนได้อย่างไรกัน” ผู้เป็นแม่รีบขัดทันที สตรีที่ไหนจะเรียนพวกวรยุทธ์ที่เป็นของสำหรับบุรุษกัน สตรีเพียงเรียนวิธีปรนนิบัติสามีก็พอ ลูกนางไปเอาความคิดบ้าๆ แบบนี้มาจากไหน

“ทำไมเป็นผู้หญิงถึงเรียนไม่ได้” หลินฟางถามเสียงเรียบพลางคืบหน้าเข้าไปใกล้ๆ นึกไม่ลบอารมณ์กับการแบ่งชั้นของชายหญิงในภพนี้

ให้ตาย! ความเสมอภาคทางเพศอยู่ไหนกัน เธอไม่ยอมเป็นผู้หญิงที่คอยรับใช้สามี ที่ทำได้เพียงทำอาหาร เล่นดนตรีสร้างความสำราญให้บุรุษเป็นแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะไม่มีทางอดทนฟังคำบ่น ต่อว่า หรือโอ้อวดของบุรุษโดยไม่มีสิทธิ์เถียงให้เคืองหุอย่างเด็ดขาด และเธอจะไม่มีทางแบมือขอเงินจากสามี หรือปล่อยให้สามีปกป้องตัวเองอยู่ฝ่ายเดียวแน่นอน! เธอมีมือมีเท้านะ มีปัญญาหาเงินเลี้ยงตัวเอง และไม่คิดจะหลบหลังใครด้วย โลกเก่าเธอก็ออกจะเป็นสุภาพบุรุษเสียจนผู้ชายยังยอมยกธงขาวให้ ทำไมมาอยู่ที่นี้เธอจะต้องเปลี่ยนตัวเองเป็นคุณหนูทำอะไรไม่เป็นนอกจากคำว่า ‘อ่อนหวาน’ เพื่อคอยบริการผู้ชายด้วย

‘ให้ตาย ไม่สบอารมณ์สุดๆ’

หลี่เหมยฮวาได้แต่สบด่าและหงุดหงิดอยู่ในใจ ใบหน้าของเด็กน้อยที่แสดงออกมาแม้จะเต็มไปด้วยความเรียบเฉย แต่กลับมีบรรยากาศรอบกายบางอย่างที่ชวนให้คนมองขนลุก โดยเฉพาะดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่ให้ความรู้สึกดำมืดอย่างบอกไม่ถูก...

“เจ้านี่จริงจัง ผู้หญิงจะเรียนไปทำไมกัน เรียนแค่ดนตรี เย็บปักถักร้อยก็เพียงพอแล้ว” ฮว่านเพยพูดดูแคลนน้องสาวคนเล็กที่ถามคำถามโง่เขลาออกมาทำเอาผู้เป็นแม่รีบส่งสายตาปราชัยเด็กสาวทันที

‘ใครกันแน่ที่โง่...’ หลินฟางคิดพลางลอบหัวเราะเสียงเย็นในใจ

“ยิ่งมีความรู้มากเท่าไร ยิ่งดีกับเรามากเท่านั้น อีกอย่าง วรยุทธ์สามารถใช้ป้องกันตัวได้ ข้าไม่เห็นว่ามันจะดูโง่ตรงไหนนะพี่เพย” เสียงราบเรียบของเด็กน้อยตอกกลับไปนิ่งๆ แต่เจ็บจี๊ดถึงหัวใจ

ทั้งโตะอำปากค้ำกับการตอกกลับของลูกสาวคนเล็กที่มักกลัวพี่สาวคนรองเสมอ ก่อนผู้เป็นพ่อจะหัวเราะชอบใจกับคำพูดของบุตรคนเล็กที่เปลี่ยนนิสัยไปจนน่าประหลาดใจ

“เจ้าเฝเรียนเช่นนี้ก็ดี หากเจ้าอยากเรียนพ่อก็จะให้เจ้าเรียน” เสียงทุ้มต่ำที่เต็มไปด้วยอำนาจเอ่ยกับลูกสาวคนเล็กของตนอย่างอ่อนโยน แตกต่างจากภาพลักษณ์ที่คนภายนอกเห็นอย่างคาดไม่ถึง

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านพ่อ” เด็กน้อยยิ้มกว้างถูกใจ อย่างน้อยท่านพ่อคนนี้ของเธอก็ยอมฟังเหตุผลละหว่า หลี่เหมยฮวาหัวเราะหิๆ ในใจขบขันสีหน้าของพี่สาวคนรองที่บิดเบี้ยวไปเมื่อท่านพ่อตามใจเธอ

“แต่ว่าท่านพี่...” ฮว่านฮูหยินเอ่ยอย่างเป็นกังวล กลัวลูกจะเป็นอันตรายและมันเป็นสิ่งที่ไม่มีการหาทำกัน โดยเฉพาะลูกสาวในตระกูลใหญ่แบบนี้

“ไม่เป็นอะไรหรอก ก็เหมือนที่ฟางฟางว่า จะได้เอาไว้ป้องกันตัว แต่วรยุทธ์นั้นฝึกหนักนะฟางฟาง อย่าเลิกกลางคันล่ะ” ฮว่านหยงซางพูดไปทั้งที่รู้ว่าลูกสาวตนทำไม่ได้แน่ นางคงแค่เพื่อเป็นพักๆ และเดี๋ยวก็เลิก ลูกสาวของเธอ ‘ก่อนจมน้ำ’ ไซ่ว่าจะมีความอดทนเสียเมื่อไร

“เจ้าค่ะท่านพ่อ” นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนฉายแววท้าทายบางอย่างเพียงแวบ

เดียว ก่อนจะกลับไปเป็นเรียบเฉยดังเดิม

‘หึๆ เดียวได้มีเรื่องสนุกแน่ๆ’

หลินฟางคิดในใจอย่างอารมณ์ดี รอยยิ้มรักสนุกปรากฏขึ้นบนใบหน้า ร่าเริงเล็กน้อยเล็กน้อยเพื่อซ่อนรอยยิ้มของตนโดยที่ไม่มีใครในครอบครัวทันสังเกตเห็น เด็กน้อยก็เปลี่ยนสีหน้ากลับไปเป็นเรียบเฉยดังเก่า

ลานฝึกทหารภายในสวนแม่ทัพ

หลี่เหมยฮวากำลังเดินสำรวจลานฝึกทหารที่เธอเคยเห็นแต่ในซีรีส์ที่หลี่ถึงชอบเปิดให้ดูสมัยมัธยมอย่างนึกสนใจ ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบๆ อย่างใคร่รู้ ร่างบึกบึนของชายชาตรีมากมายกำลังฝึกทักษะต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้ระยะใกล้-ไกล การยิงธนู ใช้ดาบ ซี่ม้า และสิ่งที่ทำให้ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นทอประกายคือ...สนามฝึกปามิตที่ไม่มีคนใช้นั่นเอง เท้าเล็กรีบก้าวไปยังทิศทางนั้นอย่างรวดเร็ว แต่เมื่อเด็กน้อยกำลังจะไปถึง กลับได้ยินเสียงเรียกอันคุ้นเคยของผู้เป็นพี่ชายดังชัดเจน

“น้องเล็กเจ้ามาทำอะไรที่นี่” เสียงที่เต็มไปด้วยความร่าเริงเจือปนไปกับความสงสัยของเพ่ยหยี่เอ๋ยถามพร้อมการปรากฏตัวของพี่ชายทั้งสองตรงหน้าเธอ หลินฟางจึงต้องเงยหน้าขึ้นไปตอบ รู้สึกขัดใจที่มีคนขัดจังหวะหาความสนุกในชีวิตของเธอ

“ข้าออกมาเดินเล่นนะ พี่เพ่ยหยี่” หลินฟางตอบด้วยรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า

เพ่ยหยี่หัวเราะอย่างรู้ทันความคิดของน้องสาวคนเล็ก ต่างจากหลี่จวินที่สายหน้าเอือมระอาเล็กน้อย แต่ดวงตาคู่นั้นกลับเต็มไปด้วยความเอ็นดู

“ให้ตายสิ ไม่ใช่ว่าเจ้ากำลังเบื่อหรอกนะ” เพ่ยหยี่กล่าวด้วยความขบขัน รู้แกว่าน้องสาวคงกำลังหาเรื่องโดดเรียนวิชาเย็บปักถักร้อยอีกแล้ว

“อันที่จริงข้าโดดเรียนเย็บปักถักร้อยนะ ท่านพี่อย่าบอกท่านแม่ล่ะ” หลินฟางเอ่ยด้วยยิ้มซุกซน ทำให้ผู้เป็นพี่ทั้งสองอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู เมื่อเห็นน้องสาวคนสำคัญเริ่มกลับมาเหมือนเดิมแล้ว

แต่ยังไม่ทันที่พี่ชายทั้งสองจะกล่อมให้น้องคนเล็กกลับไปเรียน ร่างเล็กก็หายตัวไปเสียแล้ว ก่อนที่หูของทั้งคู่จะได้ยินเสียงบางอย่างเสียบเข้ากับเป้าหนึ่ง สองพี่ชายจึงเบนสายตาไปมองสนามฝึกปามิตที่ไม่ควรมีคนใช้ ก่อนเบิกตากว้างตะลึงงันเมื่อเห็นน้องคนเล็กควมมิตและปาออกไปอีกครั้ง และมันก็ไม่พลาดเป้าเช่นเดิม

หลินฟางส่งเสียงจี้จี้ในลำคออย่างไม่พอใจ เมื่อมิตเล่นที่สองยังคงเฉยๆ ออกจากจุดกลมสีแดงตรงกลางเป้าไปเล็กน้อย

ให้ตายสิ! นี่มันอีกหนึ่งงานอดิเรกที่เธอภาคภูมิใจเชียวนะ

เนื่องจากในภาพเก่าเธอต้องการระบายความเครียดจากการเรียนแพทย์ที่หนักหน่วง เพื่อนรักของเธอที่ช่วงนั้นกำลังสนใจพวกอาวุธจึงชวนเธอไปเล่นปามิตเป็นเพื่อน หลังจากนั้นเธอก็ตั้งใจและเล่นจนมันเป็นงานอดิเรกเรื่อยมา

จะว่าไปเรียนหมอไปตั้งห้าปี ไม่ทันใช้ดันตายก่อน สวรรค์ช่างกลั่นแกล้งกันเสียจริง

หลี่เหมยฮวาได้แต่บ่นงมำในใจ เมื่อนึกถึงโชคชะตาอันน่าตลกของตัวเอง

“น้องเล็ก เจ้าปามิตเป็นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” เพ่ยหยี่ถามอย่างตะลึงงัน แม้แต่เขายังไม่สามารถไปได้แม่นยำเช่นนี้มาก่อน หากเป็นครั้งเดียวเขาอาจพูดได้ว่าโชคอาจเข้าข้างน้องเล็ก แต่การควมมิตแบบนี้ และครั้งที่สองยังคงเข้าเป้าไม่ห่างจากตำแหน่งเดิมอีก...จะให้เขาพูดเป็นเรื่องของโชคก็คงจะเกินไปหน่อย

หลินฟางเหมือนเพิ่งได้สติหลังจากถูกความคมวาวของใบมีดสินลี้สะท้อนแสงอาทิตย์ล่อลวงให้ไปสัมผัสและใช้งานนั้น ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนจึงเพิ่งสังเกตเห็นหน้าตะลึงงันของพี่ชายทั้งสอง

‘จิบหาย...เธอลืมนสินท...’ หลี่เหมยฮวาสบถในใจทันที เมื่อเพิ่งนึกออกว่าเด็กน้อยเช่นนี้ ที่อยู่ในภาพที่สตรีไม่ได้แตะต้องอาวุธใดนอกจากมิตทำอาหารจะปามิตให้ผู้ชายรู้สึกขนลุกได้อย่างไรกัน

“ข้าเห็นท่านพี่ทั้งสองปาได้สง่างาม ตราตรึงในใจของข้าเป็นอย่างมาก จึงอดไม่ได้ที่จะเลียนแบบ...” หลินฟางแส้มัน้ำล่งอย่างรู้สึกผิด ก่อนเอ่ยต่อด้วยเสียงอันคร่ำครวญ “ข้าแค่อยากเก่งกาจแบบพวกท่านพี่บ้างเท่านั้นเอง”

เสียงเล็กเสียงน้อยกับคำชื่นชมของน้องสาวที่พวกตนให้ความสำคัญ บวกกับท่าทีรู้สึกผิดอย่างน่าสงสาร ทำให้พี่ชายทั้งสองสายหัวกันเป็นพัลวัน ปากที่ติดจะตุ้กกลายเป็นปลอบเสียแทน

“น้องเล็กอย่าเศร้าไปเลย พวกพี่ไม่ว่าเจ้าหรือ” เพยหยีรีบเอ่ยทันที กลัวจะทำให้น้องสาวคนเล็กเสียหน้าตา

“จริงหรือ” เด็กน้อยรีบเบงเหหน้าถาม ดวงตาเปล่งประกายออกมาด้วยความดีใจ หลังจวินที่เห็นท่าทางแบบนี้ก็อยากกุมขมับขึ้นมาทันใด

“อย่าให้ท่านแม่รู้แล้วกัน ไม่เช่นนั้นพี่เองก็ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าบ้าง” หลังจวินเอ่ยเตือนด้วยค่อนข้างเป็นห่วงว่า หากท่านแม่รู้เข้าอาจเป็นลมไปอีกรอบ เพียงเรื่องนี้น้องเล็กของเขาว่าเรียนวรยุทธ์ก็จะเป็นลมให้ได้เสียแล้ว

“ท่านพี่ก็อย่าบอกท่านแม่ละกัน ข้าไปก่อนนะ เตียวหมินฮวาท้าเจอ” หลินฟางยกยิ้มอย่างซุกซนอีกครั้ง เมื่อระลึกได้ว่าตนกำลังโดดเรียนอยู่นิ จะมัวโอ้อ่อยให้โดนจับได้ทำไมกัน

เสียงใสเรียกหาชื่อเธอดังกระหึญใกล้เข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ จนหลินฟางต้องกวาดตามองหาที่ซ่อนตัวอีกครั้ง

สงสัยเธอคงต้องรีบชิงแล้วละ ใครจะยอมไปนั่งพับเพียบเย็บปักถักร้อยเป็นชั่วโมงแบบนั้นกัน บอกเลยว่าโดนไปครั้งเดียวก็เซ็ดแล้ว เหน็บกินจนลุกไม่ขึ้น ไม่พอยังเผลอจับเข็มแรงไปจนเข็มงอ...

ชีวิต...

“คุณหนูเจ้าคะ” หมินฮวาทะโกนเรียกอีกครั้ง นางตามหาแทบจะทั้งจวนแล้วยังไม่พบคุณหนูเลย จึงลองมาหาแถวลานฝึกเผื่อจะหาเจอ เนื่องจากตัวคุณหนูของนางเองก็ชอบมาที่นั่นบ่อยๆ จึงมีความเป็นไปได้ว่าจะอยู่ที่นี่

“ดูเหมือนจะไม่ทันนะน้องเล็ก เฮ้ย!” เพยหยีที่จะหันมาเหย่น้อง แต่น้องสาวตัวดีดันหายตัวไปเสียแล้ว จึงได้แต่หลุดอุทานเพราะตกใจกับบทจะมาก็มาจะไปก็ไปของน้องสาว

หลังจวินใช้ดวงตาคู่คมมองไปยังต้นไม้ใหญ่เป็นเชิงบอกเพยหยีว่าน้องคนเล็กหนีไปหลบอยู่แห่งใด

“เร็วไปนะน้องเล็ก” เพี้ยหยีหัวเราะอย่างขบขันปนภูมิใจ แม่น้องสาวจะ
นิสัยเปลี่ยนไป แต่พวกเขาต่างก็ยังคงเอ็นดูและรักน้องตนไม่เปลี่ยนไปจากเดิม
พี่ชายทั้งสองคนได้แต่ส่ายหัวกับการกระทำของผู้เป็นน้อง ก่อนเดินกลับ
ไปฝึกต่อ ปล่อยให้สาวใช้ตามหาน้องสาวคนเล็กของเขาต่อไปโดยไม่คิดบอกใบ้
แม่แต่น้อย

สาม

พรสวรรค์หรือคำโกหก

เสียงกระแทบของโลหะดังกึกก้องไปทั่วทั้งลานฝึกภายในจวนตระกูลช้วน
ร่างของบุรุษผู้เป็นสหยาสนีทั้งสามกำลังนั่งพักเหนื่อยจากการฝึก ก่อนที่หนึ่งใน
นั้นจะบ่นขึ้นเมื่อวันนี้ไม่เห็นน้องสาวสุดรักมาตั้งแต่เช้า

“เฮ้อ จะว่าไปน้องเล็กนี่เปลี่ยนไปยิ่งกับคนละคนเลยนะอะ”

ประโยคเริ่มต้นบทสนทนาของพ่อหนุ่มอารมณ์ดีอย่างเพ่ยหยี่เรียกให้หลี่-
จวินและอีกหนึ่งสหยาสนีหันมามองอย่างประหลาดใจ

“จะว่าไปน้องของเจ้าอาการเป็นเช่นไรบ้าง ข้าได้ข่าวว่านางความจำเสื่อม
หรือ” บุรุษที่นั่งข้างหลี่จวินถามอย่างเป็นห่วงตามประสาสหยาสนี เนื่องจากพวกเขา
ร่ำเรียนวิชาด้วยกันมาตั้งแต่วัยเยาว์ จึงได้รู้จักกับคุณหนูทั้งหลายของตระกูล
ช้วนผ่านสหยาสนีสองคนนี้อย่างดี

เพ่ยหยี่ถอนหายใจเอือกใหญ่ก่อนร่ายยาวตามประสาคนพูดมากทันที
“ทั้งความจำเสื่อม ทั้งนิสัยที่เปลี่ยนไปจนน่าตกใจ จากเด็กที่อยู่สุขไม่เป็นกลยา
เป็นเด็กที่นิ่ง นิ่งมาก นิ่งเสียจนราวกับไม่ใช่คนเดียวกัน ถึงแม้จะมีโตดเรียน
เหมือนเดิมก็เถอะ แต่ก็โตดเพียงแค่วิชาเย็บปักถักร้อยกับทำอาหารเป็นบางครั้ง
เท่านั้น แล้วยังชอบออกไปเดินเล่นที่ตลาด ทั้งที่เมื่อก่อนไม่ชอบเลยแฮะๆ รวมทั้ง
ยังชอบหมกตัวนั่งอ่านตำราอยู่ในห้อง บางทีก็ชอบหายตัวไปจากจวนบ่อยๆ
เสียจนท่านแม่ป่วยการที่จะพูดเลยทีเดียว” ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเต็มไปด้วยความ
กังวลเจือปนไปกับความเอ็นดู จนผู้มองได้แต่ระบายยิ้มบนใบหน้าให้แก่คนที่รัก

น้องสาวยิ่งชีพ

“จะว่าไปวันนี้ข้ายังไม่เห็นน้องเล็กเลย” หลี่จวินพูดขึ้นเมื่อนึกได้ ปกติน้องสาวตัวดีของเขาจะชอบมาซุ่มมรยุทธ์อยู่แถวนี้ หรือบางทีก็มาขอคำแนะนำจากพวกเขา แต่วันนี้นางกลับหายเงียบจนน่าแปลกใจ

“ลองไปหาดูกันไหมล่ะ... ข้าว่าน้องเล็กน่าจะอยู่ที่เรือนกระมัง เห็นพักหลังนางชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง” เพ่ยหยี่พูดอย่างรู้สึกเป็นห่วงน้องสาวคนเล็ก ที่พักหลังไม่ค่อยเห็นหน้าสักเท่าไร ดวงตาสีน้ำตาลเข้มฉายแววกังวลเล็กน้อย

“อืม... ข้าหวังว่านางคงไม่ไปเล่นชนหาเรื่อนน่าปวดหัวอะไรอีกหรอกนะ” หลี่จวินว่าอย่างระอาบนเอ็นดู สามสหายจึงลุกขึ้นเพื่อเดินไปเยี่ยมเยียนร่างเล็กถึงเรือนทันที

ณ เรือนเล็กของบุตรคนเล็กประจำตระกูลฮว่าน

“ไฉนน้องเล็ก ทำอะไรอยู่” เพ่ยหยี่เกาะที่หน้าต่างห้องน้องสาวคนเล็กพลงเอยถามหลินฟางที่ก้มหน้าก้มตาทำบางสิ่งอย่างตั้งใจจนไม่ทันสังเกตเห็นพวกเขา

“ทำของขวัญให้ท่านพ่อ” เด็กน้อยงยหน้ามาสบตาบรรดาพี่ชายแล้วคลี้อยมบางๆ ให้ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหลือบไปเห็นบุรุษแปลกหน้า คิ้วเรียวจึงขมวดขึ้นเล็กน้อยอย่างนึกสงสัย

ชายแปลกหน้าคนนี้สูงพอยๆ กันกับบรรดาพี่ชายของเธอ สูงราวร้อยเจ็ดลิบห้าเซนติเมตรเห็นจะได้ เรือนผมสีดำสนิทกับใบหน้าที่คมเข้มนั้นดูเย็นชาเครื่องหน้าผากสานกันอย่างลงตัว ไม่ว่าจะเป็นริมฝีปากบางที่ราบเรียบ จมูกที่โด่งเป็นสัน หรือคิ้วสีเข้มที่โค้งงอคันศร แต่สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคงไม่พ้นดวงเนตรคมกริบสีเขียวเข้มแต่กระจ่างใสดูจมกรตน้ำตาดอย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

จะว่าไป ตาสีนี้มันหายากสุดๆ เลยไม่ใช่หรือไงกัน ถ้าจำไม่ผิดในภพก่อนคนที่มิตาสีเขียวแบบนี้พบได้ในประชากรโลกเพียงหนึ่งถึงสองเปอร์เซ็นต์เท่านั้น

หลี่เหมยฮวารู้สึกคันไม้คันมืออย่างน่าประหลาดเมื่อสบตากับดวงตาสีหายากคู่ นั้น

ต้นมาเจอของหายากจนเธอที่เห็นแล้วรู้สึกอยากจับมาต้องเก็บไว้เป็น

ที่ระลึกเสียจริง

หลินฟางพยายามดึงสติตัวเองกลับมาพาลงขมวดคิ้วลงอีกเล็กน้อย เชิง
ถามพี่ชายว่าพ่อหนุ่มสี่ตาหายากคนนั้นเป็นใครกัน

“เขาชื่อ เสวี่ยหยาง สหายสนิทของพวกพี่เอง น้องเล็กคงจำไม่ได้กระมัง”
เพี้ยหยี่ยังคงเป็นคนเอื่อยตอบด้วยรอยยิ้มเช่นเดิม เมื่อได้ยินเช่นนั้น ร่างเล็กจึง
ทำความเคารพคนอายุมากกว่าตามมารยาททันที

เธอไม่รู้ว่าที่นี่เคร่งขรึมมากแค่ไหน...อย่างไรเธอก็ไม่ควรเสีย
มารยาท ทำความเคารพไปก่อนก็ไม่เสียหายอันใด อีกอย่าง ผู้ใหญ่จะได้เอ็นดู

แม้ว่าอายุจริงของเธอจะมากกว่าพวกเขาอยู่หลายปีก็ตาม...

การกระทำนั้นทำเอาเสวี่ยหยางรับการทำความเคารพเต็มรูปแบบแทบ
ไม่ทัน

“เจ้าไม่ต้องทำความเคารพเต็มยศเสียขนาดนั้นก็ได้” ริมฝีปากบางเอื่อยเสียง
ทุ้มเย็นซาออกมา ในใจก็นึกประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นน้องสาวของสหายทำความ
เคารพแบบเต็มรูปแบบเสียขนาดนี้

“ท่านเป็นสหายท่านพี่ไม่ใช่หรือ” ร่างเล็กย้อนถามอย่างงุนงง หากไม่
ทักทายเช่นนี้จะให้ทักทายเช่นไหนกัน ตบหัวเรียกชื่อทักทายขึ้นหรือ

“แค่เอ่ยทักก็ได้” เสวี่ยหยางกล่าวด้วยรอยยิ้มบางๆ ให้แก่เด็กน้อยที่ดูจะ
ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงไม่ต้องทำความเคารพเขาก็ได้ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกลมโตดู
จะงุนงง แต่ก็น่ารักน่าเอ็นดูไปในเวลาเดียวกัน จนเขาที่ไม่เคยยิ้มให้สตรีใดต้อง
เปลือยยิ้มออกมาอย่างลึ้มตัว

“น่าๆ น้องเล็กอย่ามากพิธเลย ว่าแต่เจ้าทำอะไรเป็นของขวัญให้ท่านพ่อ
ละ” เพี้ยหยี่ถามเพื่อเปลี่ยนประเด็นเมื่อเห็นท่าที่ประหลาดของสหายข้างกาย
ร่างสูงพยายามชะเง้อคอมองชิ้นงานที่ดูเป็นเพียงก้อนไม้ธรรมดาในมือเล็ก แต่
ไม่รู้เหตุใดร่างของเด็กน้อยกลับเบือนขี้เลื่อยไปหมด

“ความลับเจ้าค่ะ ท่านพี่รอดูตอนวันเกิดท่านพ่อละกัน” หลินฟางยิ้มซุกซน
พร้อมกับแวตาทิ่ทอประกายประหลาดบางอย่าง ให้คนมองนึกลุ้นตามไปด้วย
ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไร

“ท่านพี่” หลินฟางกระเจ้ากระดกเล็กน้อยพอเป็นพิธีให้บรรดาพี่ชาย
ข้าชั้นบนเอ็นดู

“ว่าไงฟางฟาง เจ้ามีอะไรให้พ่อหรือ”

“ท่านพ่อเจ้าคะ ของขวัญชิ้นนี้อาจไม่ได้สวยงามหรือมีค่ามากมายนัก แต่ ลูกก็ทำมันมาด้วยใจ ได้แต่หวังว่ามันจะถูกใจท่านพ่อนะเจ้าคะ” รุ่งเล็กอารมณ์ขบถเล็กน้อยด้วยรอยยิ้มให้ผู้เป็นพ่อที่เริ่มเคยชินกับการพูดจาอะไรที่ดูเกินวัยของลูกสาวยิ้มบางๆ รับที่มุมปาก มือหารับห่อผ้านั้นมาด้วยสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อเห็นการห่อผ้าที่แปลกตา ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเช่นเดียวกับลูกสาวเข้มขึ้น

เล็กน้อย มือหนาเปิดของขวัญขึ้นนั้นออกมา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นตะลึงงัน เมื่อเห็น
สิ่งนั้นชัดเจน

ไม้สลักรูปพญาอินทรีที่กำลังเกาะอยู่บนกิ่งไม้ นั้นราวกับมีชีวิต ลวดลาย
เส้นขนถูกสลักให้ดูพลิ้วไหวราวกับนกอินทรีตัวนี้กำลังถูกสายลมพัดผ่าน ดวงตา
ของพญาอินทรีนั้นจับจ้องมาที่คนมองจนให้สับสนหยาใจ เหมือนกับมีชีวิตอยู่จริง
ราวกับเป็นฝีมือของเทพผู้สรรค์สร้าง หาใช่ผลงานของเด็กน้อยวัยสิบขวบไม่

“ท่านพ่อของขวัญเข้าเป็นเช่นไรบ้าง ถูกใจท่านหรือไม่” หลินฟางกระตุก
แขนเสื้อท่านพ่อที่กำลังตะลึงงันด้วยรอยยิ้มตื่นเต้น

นานมาแล้วที่เธอไม่ได้ทำของขวัญให้ใคร เธอจึงรู้สึกตื่นเต้นว่าคนที่ได้
รับจะรู้สึกเช่นไร หลีเหมยฮวารู้สึกตื่นเต้น แต่กลับคาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะทวาด
ไล่เธอต่อหน้าธารกำนัล

“ฟางฟาง! ลูกไม่ควรพูดโกหก งานนี้จะเป็นฝีมือของเจ้าได้เช่นไรกัน” คน
เป็นพ่อพูดอย่างกรุ่นโกรธ ใบหน้าคมเข้มนั้นเย็นชา ดวงตาสีเดียวกันกับเด็กน้อย
เข้มขึ้นด้วยโทสะ

ดูให้ตายยังงี้ก็ไม่มีทางเป็นฝีมือของเด็กสิบขวบ

“ข้าทำเอง ไม่เชื่อถามหมินฮวาได้ นางชอบนั่งมองตอนข้าทำ” ร่างเล็กได้
กลับอย่างไม่เกรงกลัวโทสะผู้เป็นพ่อ แววดาฉายชัดถึงความน้อยเนื้อต่ำใจที่พ่อ
ไม่เชื่อกัน ไม้เล็กที่เคยจับแขนเสื้อผู้เป็นพ่อถูกปล่อยให้ตกลงข้างตัวอย่างรู้สึก
ผิดหวังที่พ่อกล่าวหาว่าเธอเป็นคนโกหก

“มิน่า เจ้าถึงมีชื่อเสียงติดตามตัวตลอดทั้งลัปดาห์” หลีจวินเอ่ยช่วยน้อง
ทันทีโดยไม่ต้องใช้ความคิด แม้ใจจะไม่อยากเชื่อเลยก็ตาม ตัวเขาเองนั้นก็ยังคง
ตกตะลึงกับพญาอินทรีไม้ที่สมจริงมากเกินไปเช่นกัน

“หมินฮวาจริงหรือ” ฮว่านฮูหยินถามสาวใช้ทันที แม้ใจจะไม่อยากเชื่อว่า
สิ่งนี้เป็นฝีมือของลูกสาวตน แต่ก็รู้ว่าบุตรคนเล็กไม่ใช่คนชอบโกหกหรืออวด
ตัวเอง ดวงตาสีดำกลมโตฉายชัดถึงความคลางแคลงใจและความเป็นห่วงลูกสาว

“เจ้าคะ บ่าวเห็นคุณหนูทำตั้งแต่มันเป็นเพียงท่อนไม้ เห็นทำมาก็ราว
ลัปดาห์ได้แล้วเจ้าคะ” หมินฮวาตอบเสียงติดสั่นอย่างหวาดกลัวในโทสะของท่าน

แม่ทัพที่กำลังมองกอดดันร่างเล็กของบุตรที่ยืนก้มหน้าด้วยความรู้สึกน้อยใจ

“ข้าขออุหน้อยได้หรือไม่” เสนาบดีการคลังสทหายสนิทของท่านแม่ทัพ
ฮว่านผู้ขึ้นชอบงานไม้ทุกประเภทเอ่ยขึ้น ขัดบรยาการศกคดดัน ดวงตานั้นเป็น
ประกายราวกับเจอของเล่นที่ถูใจ

ฮว่านหยงซางจึงยืนนกกอนทรีตัวนั้นส่งให้สทหายที่รับไปสำรวจด้วยความ
ตื่นเต้นดีใจ ปากก็เอ่ยไปด้วย “ฝีมือแบบนี้ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งความอ่อนช้อย
ของลายเส้นขน ทั้งดวงตาของพญาอินทรีที่ดูราวกับมีชีวิตนี้ แม่แต่นายช่างใหญ่
ในเมืองหลวงยังทำไม่ได้เหมือนขนาดนี้”

หยงหมิง เสนาบดีการคลังเอ่ยอย่างพินิจพิเคราะห์ แล้ววกกลับมาถาม
เจ้าของของขวัญอีกครั้ง “เจ้าทำเองจริงๆ หรือฟางฟาง”

“เจ้าคะ” ร่างเล็กตอบด้วยเสียงเศร้าล่ง แวดตาอุหน้อยเนื้อต่ำใจเมื่อไม่มีคน
เชื้อตน

“แต่ข้าเชื่อเจ้านะ เพราะเจ้าสลักชื่อตัวเอง และเขียนว่ามอบให้ใครพร้อม
วันที่ด้วยนี้” หยงหมิงที่พลิกจูลานไม้ดูเอ่ย พลงซีให้สทหายดู

“ถ้าเช่นนั้น...เจ้าไปเรียนมาจากไหนฟางฟาง” คนเป็นพ่อถามด้วยความ
ประหลาดใจ

“จำเป็นต้องเรียนด้วยหรือ” เด็กน้อยย้อนถามอย่างไม่สบอารมณ์

ทุกคนคิดว่าเธอเป็นเด็กเลี้ยงแกะ นี่มันอิกงานอดิเรกที่แสนภาคภูมิใจของ
เธอเชียวนะ เพราะมันไม่เหมือนชาวบ้านดี เธอเลยฝึกทำดู ปรากฏว่าเพลินดีจึง
กลายเป็นงานอดิเรกเลยตั้งแต่โลกเก่าแล้ว ยังนึกเสียดายงานบางชิ้นที่ทำตอน
เด็กๆ แล้วหายไปใกองเพลิงพร้อมชีวิตของคนในครอบครัว

เธอสะบัดหัวน้อยๆ เพื่อหยุดคิดเรื่องราวในอดีต

“จันฟางฟางเจ้าทำให้อาบางสิ อาชอบผลงานของเจ้า” หยงหมิงเอ่ย แวดตา
ทอประกายวิบวับนีกถูใจพญาอินทรีนี้ไม่น้อย

หลินฟางพยักหน้ารับพลงเอ่ยถาม “ท่านอาหยงหมิงอยากให้ข้าทำตัวอะไร
ให้หรือเจ้าคะ”

“หืม เจ้าทำได้ทุกอย่างเลยหรือ” หยงหมิงย้อนถาม ดวงตาสีเข้มมองไป

ยังมีมือเด็กน้อยที่มีรอยแผลตกละเก็ดจากโดนของมีคมบาดไม่ลึกมากนักอย่างสนใจ

“ก็ไม่ได้ทุกอย่างหรอกเจ้าค่ะ แต่ข้าจะลองดู” หลินฟางตอบแบ่งรับแบ่งสู้ด้วยความจริงเธอไม่ได้คิดจะทำให้ใครมาสนใจผลงานของตนเสียขนาดนี้ รู้เช่นนั้นมอบให้ท่านพ่อนอกงานก่อนหน้านี้ดีกว่า

“ตามใจเจ้าเถอะ ว่าแต่ทำไมเจ้าแกล้งพญาอินทรีเป็นของขวัญให้พ่อเจ้าล่ะ” หย่งหมิงถามและคิดว่าสหายตนเหมาะกับพยัคฆ์ที่เป็นสัญลักษณ์ของความดุตัน่าเกรงขามอะไรแบบนี้เสียมากกว่า

“ตอนข้านึกถึงท่านพ่อ ข้านึกถึงพญาอินทรี แข็งแกร่ง ยิ่งใหญ่ และองอาจ ปีกที่แข็งแกร่งเหมือนอ้อมแขนของท่านพ่อที่คอยปกป้องพวกเรา กรงเล็บของพญาอินทรีเปรียบเสมือนความสามารถอันหลากหลายของท่านพ่อ ทั้งการต่อสู้และการรบ ที่สำคัญ พญาอินทรีเป็นเจ้านา เหมือนท่านพ่อที่เป็นแม่ทัพ ต้องมองคนจากเบื้องบนลงมา ยามต้องปกครองผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งหลาย” หลินฟางเอ่ยคำตอบที่เธอเพิ่งคิดสดๆ ตอนถูกถาม

ตอนทำก็ไม่ได้คิดอะไรหรอก เห็นเหยี่ยวมันเกาะกิ่งไม้อยู่นอกหน้าต่างเลยนึกถึงนกอินทรีก็เท่านั้น...

“หากข้ามีลูกแบบเจ้าคงภูมิใจน่าดู แค่ลืบขวบก็สร้างสรรค์ผลงานได้ขนาดนี้ ไม่พอ ดูคำตอบของนางสิ หากข้ามีลูกชายคงขอหมั้นหมายไว้ก่อนแล้วนะเนี่ย” หย่งหมิงเอ่ยแซวสหายหน้าหนึ่งของตนที่ดูจะภูมิใจไปนเคลือบเคลงสงสัยบุตรคนเล็กไม่น้อย

และ จะไม่ให้เขาสงสัยได้อย่างไร ลูกสาวคนเล็กของเขาไปเรียนรูวิชาแบบนี้มาตั้งแต่เมื่อไร

แล้วนางออกจากจวนนี้ไปตอนไหน และออกไปได้โดยไม่มีใครรู้ได้อย่างไรกัน!

สี่

ผู้บุกรุกกับการล้มตัวที่ไม่ควรเกิดขึ้น

ยามว่างหลินฟางจะนำไม้มานั่งแกะที่ศาลาให้พ่อแม่เห็นเสียจะได้เลิก
หาว่าเธอเป็นเด็กเลี้ยวแกะสลักที่ จากไม้ต้นๆ เริ่มมีเค้าโครงรูปร่างเมื่อร่างเล็กเริ่ม
ลงมือปาดเนื้อไม้บางส่วนออกอย่างชำนาญ ตัวสาวนุ่งฮ่วยเหมยและฮ่วนหลี่จวิน
ยามว่างก็ชอบมานั่งมองน้องสาวคนเล็กนั่งทำงานที่เสนาบดีการคลังสั่ง ตั้งแต่เป็น
เพียงท่อนไม้จนกระทั่งตอนนี้เป็นรูปร่างและกำลังเข้าสู่การเก็บรายละเอียด

แพนด้าแดงตัวหนึ่งเริ่มดูราวกับมีชีวิต ตอนนี้หลินฟางจมเข้าสู่ห้วงสมาธิ
ของงาน มือเล็กจับมีดอย่างชำนาญ มีดคมค่อยๆ กรีดลวดลายของเส้นขนอย่าง
อ่อนช้อย ดวงตาของหลินฟางจ้องมองชิ้นงานอย่างไม่พอใจนัก เมื่อปาดแรงไป
แล้วโดนมีดบาดเข้าที่นิ้วจนเลือดสีแดงสดหยดกระพริบตะ เจ้าตัวทำเพียงคว้าผ้า
มากดบาดแผลไว้ ดวงตากลมโตคู่นั้นมิได้สนใจบาดแผลแต่อย่างใด ทว่ากลับ
จับจ้องผลงานที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์อย่างไม่สบอารมณ์ที่ถูกขัดจังหวะด้วยความ
สะพร่าของตัวเอง

“ฟางฟาง เจ้าเป็นอะไรไหม” ฮ่วนฮ่วยเหมยถามน้องสาวด้วยความเป็น
ห่วง หลังจากนั่งชมการทำงานของน้องมาลึกลับและเห็นน้องทำมีดบาดนิ้วตัวเอง

“เจ้านั่นโง่เง่าจริงๆ ทำมีดบาดนิ้วตัวเองเช่นนั้น หากเป็นแผลเป็นขึ้นมา
ใครเขาจะอยากแต่งงานกับเจ้ากัน” ฮ่วนเพยพูดเสียงเหยียดหยันปนสมน้ำหน้า
ดวงตาคู่นั้นยังคงความเย่อหยิ่งไว้ไม่เปลี่ยนแปลง

“หากเพียงข้ามีแผลเป็น แล้วไม่มีใครแต่งงานกับข้า ข้ายินดียอมไร้คู่ตลอด

ชีวิต ดีกว่าแต่งกับคนที่มองคนอื่นด้วยภายนอกและมีจิตใจคับแคบเช่นนั้น” หลินฟางเอ่ยเสียงเรียบ ดวงหน้าหวานนิ่งสนิท แต่มาแบบเดิมคือตอกกลับนั้นๆ ซึ่งแทบทำเอาฮว่านเพยออยากลุกขึ้นไปตบหน้าสั่งสอนน้องสาวที่หาญกล้ามาต่อปากต่อคำกับเธออย่างนี้

หลินฟางหันไปยิ้มหวานให้พี่สาวคนโตโดยไม่สนใจท่าทีของพี่สาวคนรอง ก่อนตอบ “นิดหน่อยนะพี่ฮ่วยเหม่ย แพลแค่นี้ข้าโดนจนชินแล้ว” เธอพูดอย่างลืมหูลืมตาและเพิ่งรู้สึกตัวว่ามีคนอื่นนั่งอยู่ในศาลาแห่งนี้ด้วย

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองบาดแผลของตนเล็กน้อย ‘ดูจากแผลไม่ลึกมาก คงไม่มีปัญหา’ หลินฟางสะบัดนิ้วเล็กน้อยเพื่อไล่ความเจ็บปวด ก่อนหยิบมีดขึ้นมาหมายทำต่อเพราะซี่เกียดจะต่อปากต่อคำกับใคร

“หมินฮวาทาแผลให้ฟางฟางก่อน” ฮว่านฮูหยินเอ่ย เมื่อเห็นลูกสาวไม่คิดจะทำแผลให้ตัวเองแม้แต่น้อย เอาแต่มองเพนด้าแดงบนโต๊ะตัวนั้น และเริ่มจะลงมือทำงานต่อ

‘แต่นางเคยโดนคุณหนูห้ามยุ่งเวลาทำงานนี้’ หมินฮวาแย้งในใจ แต่ปากก็ต้องถามตามที่ได้รับคำสั่ง “คุณหนูเจ้าคะ คือทำแผลก่อนเถอะเจ้าคะ”

“อืม เตียวข้าทำเอง” เจ้าตัวว่าก่อนหยิบมีดแกะสลักต่อโดยไม่สนใจคำท้วงของใคร

‘สรุปคุณหนูไม่ให้ทางทำสินะ’ หมินฮวาได้แต่นั่งเงยบ ไม่คิดจะคะยั้นคะยอต่อ เนื่องจากนางเคยทำเช่นนั้นมาหลายครั้งแล้ว และมันก็ไม่เคยได้ผล ข้ายังโดนดูเรื่องที่ทำให้คุณหนูไม่มีสมาธิทำงานกลับมาอีก

ขณะที่ฮว่านฮูหยินคิดจะคะยั้นคะยอให้หลินฟางทำแผลเสียก่อน ก็เกิดความวุ่นวายขึ้นโดยไม่มีใครทันคาดคิด ลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งแหวกอากาศมายังศาลาที่พวกเธอนั่งอยู่ เสียงเหมือนธนูแหวกอากาศพุ่งเข้าเสียบกับเนื้อของใครบางคน เลือดสีแดงสดค่อยๆ หยดลงกระทบพื้นจากท่อนแขนกลมของฮ่วยเหม่ยที่เบิกตากว้างแล้วกริ๊ดร้องลั่นด้วยความตกใจและเจ็บปวด แขนอีกข้างยังคงมีมือของหลี่จวินจับค้างเอาไว้ เกรงว่าหากพี่ชายดึงตัวพี่สาวคนโตหลบไม่ทันธนูคงไม่ได้ปักที่แขน แต่คงทะลุชั่วหัวใจเป็นแน่แท้

หลินฟางจึงปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพี่ชาย สองเท้าเล็กก้าวกลับไปยังศาลา

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมองสำรวจท่อนแขนของพี่สาวคนโตผู้แสนใจดีและอ่อนโยน ที่ยังคงมีลูกธนูปักคาอยู่ทันที ก่อนหลุดตรงออกมาพร้อมกับเป็นคนโดนลูกธนูแทน “พี่ฮ่วยเหม่ย”

ดวงตากกลมโตกวาดมองไปทั่วร่างพี่สาวเพื่อหาบาดแผลเพิ่มเติม ก่อนจะงัดไปกับนัยน์ตาสีดำที่เอ่อคลอไปด้วยน้ำตานันกำลังมองเธออย่างหวาดกลัว หลินฟางไหวตัวเล็กน้อยก่อนเห็นว่าแววตาที่ทุกคนใช้มองมาying เธอ นั้นเต็มไปด้วยความตกใจปนไปกับความหวาดกลัว ความรู้สึกบางอย่างไหลวูบเข้ามาในหัวใจของหลินฟางอย่างห้ามไม่ได้

อีกแล้ว เธอลืมตัวอีกแล้ว...แต่แผลพี่ฮ่วยเหม่ยมันรอช้าไม่ได้

หลินฟางพยายามกดความรู้สึกแย่ที่เกิดขึ้นมาไว้ในส่วนลึกของหัวใจ แล้วรีบสาวเท้าเร็วๆ ไปหาพี่สาว ก่อนหยิบกล่องปฐมพยาบาลที่หมินฮวาเตรียมให้เธอมาทำแผลคนเป็นพี่ เธอจับแขนพี่สาวขึ้นเพื่อดูแผล แต่ปรากฏว่าฮ่วยเหม่ยกลับถดแขนหนีราวกับหวาดกลัว แววตาที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้นของคนที่คุณรักและห่วงใยทำเอาหลินฟางชะงักงัน รอยยิ้มเหยียดหยันตัวเองปรากฏขึ้นบนหน้าหวาน แววตาเต็มไปด้วยความขมขื่นเมื่อนึกถึงอดีตที่เคยเกิดเรื่องแบบนี้กับเธอเช่นเดียวกัน หลินฟางพยายามเลือกที่จะเมินเฉยกับเรื่องเหล่านั้นแล้วสนใจแต่การทำแผล มือเล็กคว้าแขนเรียวยาวของผู้เป็นพี่ไปสำรวจอย่างใกล้ชิด

‘มีพิษ’ คือเรียวยาวมดมนเมื่อพบความยุ่งยากบางอย่าง แม้เธอจะยังไม่เชี่ยวชาญกับพิษของภพนี้มากนัก แต่เธอเคยอ่านตำราพิษของภพนี้มาบ้างหลังจากแอบหยิบมาจากห้องของท่านพ่อ บวกกับความรู้ที่เคยเรียนในภพเก่าเอามาประมวลผลและคาดเดาถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป

“มีพิษ...พี่ฮ่วยเหม่ยโดนพิษ” ร่างเล็กพุดก่อนสกดจุดตามที่เคยเรียนมาทันที โชคดีที่ท่านพ่อของเธอยอมให้เรียนการสกดจุดแทนคำขอโทษที่ไม่เชื่อเธอ เรื่องของขวัญที่เธอทำให้ แม้จะเพิ่งเริ่มเรียนได้ไม่นานนัก แต่ด้วยความสนใจทำให้เธอเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

“ฟางฟาง ลูกจะทำอะไร” ฮวานฮูยินหน้าซีดแทบเป็นลม เมื่อเห็นลูกสาว

คนเล็กก่อวีรกรรมอาชญาอย่างไม่ควรทำไปเสียมากมาย

หลินฟางหาได้สนใจคำถามของผู้เป็นแม่ไม่ เด็กน้อยทำเพียงหันไปถาม หมินฮวาด้วยเสียงอันราบเรียบแทน “ตามหอมมาหรือยัง”

หมินฮวาชยับตัวเล็กน้อย แม้สติจะยังไม่กลับเข้าที่ตื่นเพราะตกใจกับ สถานการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ปากก็ยังคงตอบ “กำลังมาเจ้าค่ะ”

“น่าเสียดายงานของเจ้า” เสวี่ยหยางที่มาถึงในจังหวะที่เห็นเด็กน้อยสร้าง วีรกรรมอันอาชญาพออดทักกล่าวขึ้นอย่างเสียดาย ดวงเนตรคู่คมมองผลงานของ น้องสหายที่บัดนี้มีรอยบินและร้าวในมือที่เก็บได้หลังจากไปช่วยสหายจัดการกับ ผู้บุกรุก

“ทิ้งไปเถอะ ข้าทำได้” หลินฟางพูดโดยไม่คิดปราชัยตามองผลงานใน มือใหญ่นั้นแม่แต่น้อย ขาเล็กสองข้างเดินหลบฉากออกไป หากอยู่นานกว่านี้เธอ คงโดนถาม โดนอบรมเรื่องการเป็นกุลสตรีอันแสนน่าเบื่ออีกแห่ง หลินฟางบ่น กับตัวเองในใจ และที่สำคัญ แวตตาแบบนั้น...

“เฮ้อ...” หลินฟางถอยหายออกมาเอื้อมหนึ่ง เมื่อแวตตาแบบนั้นมันดันไป สะกิดความทรงจำเก่าๆ ของเธออย่างที่ไม่ควรไปสะกิด

ร่างเล็กรีบสาวเท้าให้เร็วขึ้นจนมาถึงเรือนตัวเอง ผลักประตูห้องนอนเข้าไป แล้วเดินไปที่เตียงอย่างเร็วเร็วแรงก่อนจะทิ้งตัวลงบนเตียง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อน เต็มไปด้วยความรู้สึกอันหลากหลาย ท่อนแขนเรียวเล็กถูกยกก่ายหน้าผากอย่าง กังวลใจ

เปลือยตัวอีกแล้วสิเรา...เด็กสิบขวบจะไปทำอะไรแบบนั้นได้อย่างไรกัน หลินฟางซ่อนดวงตาที่เต็มไปด้วยความรู้สึกที่หลากหลายไว้หลังเปลือกตาบาง

เธอเพียงแคร์สิว่าต้องปกป้องพวกเขาที่มีพระคุณกับเธอ และรักเธออย่าง ที่เธอในภาพก่อนไม่เคยได้รับจากคนในครอบครัว มันก็ทำให้เธอล้มตัวไปเสีย มากมาย รอยยิ้มเหยียดหยันปรากฏบนดวงหน้าของเด็กน้อยอย่างไม่ควรเป็น แต่เมื่อมีเรื่องมากมายปรากฏขึ้นในใจ เธอก็อดที่จะถามตัวเองด้วยคำถามเดิมๆ อีกครั้งไม่ได้

แล้วเธอจะอย่างไรต่อไป...

เช้าวันถัดมา เธอถูกผู้เป็นพ่อเรียกไปพบดั่งคาด แม้แต่หมिनฮวายัง
หวาดกลัวเธอ แต่ก็เหมือนพยายามที่จะไม่กลัว จนเธอนึกขึ้นปนมสเพศตัวเอง
มือเล็กเอื้อมไปตบขาของสาวใช้เบาๆ เชิงพลบโยน

“ไม่ต้องกลัวหรอก เจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด ข้าไม่ทำร้ายเจ้าหรอก” เสียงหวาน
เอ่ยอ่อนโยน พยายามปลอบโยนสาวใช้อายุน้อยที่เธอนึกสงสัยว่าบางทีก็บริสุทธิ์
เกินไป

บริสุทธิ์เสียจนเธอเริ่มสงสัยว่าคนภาพนี้เขาเลี้ยงผู้หญิงมาแบบไหนกัน จึง
ดูบริสุทธิ์ได้ขนาดนี้

“คุณหนู” หมินฮวาเอ่ยตรงเมื่อสบหน้าตาสีน้ำตาลอ่อนที่อ่อนลง ความ
รู้สึกหวาดกลัวในจิตใจเริ่มคลายตัวและค่อยๆ หายไป เมื่อสัมผัสได้ว่าคนตรง
หน้านั้นเป็นคุณหนูคนเก่าของนาง

“ดูเหมือนข้าจะก่อเรื่องให้เจ้าลำบากอีกแล้ว ขอโทษนะ” หลินฟางพูดเพราะ
รู้สึกผิด เวลาเธอก่อเรื่อง หมินฮวาก็โดนลงโทษด้วยตลอด จนเธอรู้สึกผิดและ
พยายามไม่สร้างความเดือดร้อนให้เด็กน้อยคนนี้

แต่บางทีมันก็อดไม่ได้...อย่างการเย็บปักถักร้อยนี้ ถ้าเรียนวันเว้นวัน
แบบที่ท่านแม่เธอจัดไว้มีหัวงนอกจากเหน็บกินแล้ว เธอได้สติแตกก่อนแน่ หลี-
เหมยฮวาได้แต่เก็บซ่อนความระอาของคำนิยามในภาพนี้ไว้ภายใต้ใบหน้าเนียนที่
เรียบเฉย

“มันเป็นหน้าที่ของบ่าวอยู่แล้วเจ้าค่ะ คุณหนูอย่ารู้สึกผิดไปเลย” หมินฮวา
ที่ถูกเธออยู่ที่พื้นข้างเตียงละละลักพูดทันทีด้วยท่าทางร้อนใจ ทำให้เธอยิ่งเอ็นดู
มากขึ้นไปอีก

หลินฟางย่อตัวลงไปให้อยู่ในระดับสายตาเดียวกัน มือเล็กขึงขาวางบน
แก้มอันนุ่มนวลของอีกฝ่าย ก่อนยื่นหน้าเข้าไปใกล้ แล้วโขกหน้าผากตัวเองลงบน
หน้าผากอีกฝ่ายแผ่วเบา ริมฝีปากอ้อมเอื้อนเอ่ยออกมาอย่างรู้สึกผิดเจือไว้ใน
น้ำเสียง “ข้าขอโทษจริงๆ นะ” เมื่อกล่าวจบ มือและร่างเล็กก็ละออกไปจากสาวใช้
ท่ามกลางอาการลึ้มหายใจของหมินฮวาที่รู้สึกหน้าแดงระเรื่ออย่างห้ามไม่อยู่ ใจ
เต้นตึกตักอย่างไม่เคยเป็น

ทำไมนางถึงรู้สึกว่าคุณหนูของนางหล่นมากละ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้น เหมือนมีเส้นไหมบางอย่างดึงดูนางเข้าไป จนนางเผลอจ้องนายตัวเองอีกครั้งอย่างอดไม่อยู่ มือบางกุมหน้าอกตัวเอง พยายามให้ใจสงบ กลิ่นหอมหวานของดอกไม้จากกายคุณหนูยังคงวนเวียนอยู่ที่จมูกของนาง

“ไปกันเถอะ หมินฮวา” เสียงเรียบของคุณหนูที่รักเอ่ยขัดห้วงความคิดที่ซึกจะเตลิดไปไกล

“เจ้าคะ” หมินฮวารับรับคำในทันใด ก่อนลุกขึ้นเดินตามคุณหนูของตนออกไป

บรรยากาศกอดกันของท่านแม่ทัพที่แผ่ออกมาจากร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่ กลางห้อง ทำเอาหลินฟางที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามาแอบรู้สึกหวาดหวั่น กระนั้นดวงหน้าหวานกลับนิ่งเฉยไม่แสดงความหวาดหวั่นออกมาแม้แต่น้อย ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองไปโดยรอบ ก่อนเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจเมื่อพบพี่ชายทั้งสองอยู่ในห้องนี้ด้วย ส่วนหมินฮวา เธอสั่งให้รอนอกห้อง แค่ตอนงานเลี้ยงวันเกิดท่านพ่อโดนรังสีกดดันไปนิดหน่อยยังสั่นเสียนาดนั้น หากเข้ามาด้วยนี่คงเป็นลมล้มพับไปแหง

“คนที่บุกรุกเข้ามาฆ่าตัวตายก่อนที่เราจะสอบปากคำ” เสียงเย็นเยียบเอ่ยเริ่มบทสนทนา ดวงตาที่เต็มไปด้วยอำนาจจับจ้องไปที่ร่างของบุตรคนเล็กที่อาจหาญก่อวีรกรรมที่ผู้ชายบางคนยังไม่กล้าทำ

ซึ่งฆ่าตัวตายก็ไม่แปลก หากเป็นเธอโดนจับได้เช่นนี้ก็คงชิงฆ่าตัวตายก่อนโดนทรมานเค้นเอาคำตอบแน่ หลินฟางคิดในใจ ดวงตากลมโตจ้องดวงตาเย็นเฉียบของผู้เป็นพ่อกลับอย่างไม่หวั่นเกรง

“รู้หรือไม่ว่าทำไมลูกถึงมายืนตรงนี้” เสียงเย็นเยียบของแม่ทัพขวานถามต่อ ยังคงบรรยากาศกดดันไม่เปลี่ยน

“ลูกทำตัวไม่สมเป็นกุลสตรี หยิบมิดไปจ่อคอผู้บุกรุกทั้งที่มันเป็นหน้าที่ของบุรุษ สักจุดให้พี่อยู่หมดยโดยไม่ได้ขออนุญาต ทำงานที่ต้องส่งให้ท่านอาหยงหมิงล่าช้าไป” หลินฟางร่ายยาวพลาถยกนี้วนับเรื่องที่เธอเพิ่งก่อ

“แต่ว่าท่านพ่อ ต่อให้ลูกย้อนเวลาไปได้ ลูกก็จะกระทำเช่นเดิม” หลินฟาง เลิกยกนิ้วนับเรื่องที่ตนก่อและสงี่ยมบางๆ ให้ผู้เป็นพ่อ ก่อนเอ่ยเสริมด้วยน้ำเสียง มั่นคง “ลูกจะไม่ยอมสูญเสียใครไปเด็ดขาด” นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนยังคงจับจ้อง ดวงเนตรคู่คมกริบของท่านแม่ทัพฮว่านอย่างไม่หวั่นเกรงและไม่รู้สึกผิดในการกระทำของตนแม้แต่น้อย

ฮว่านหยางซางมีสีหน้าลำบากใจเล็กน้อย เมื่อไม่พบความรู้สึกผิดหรือสำนึก ในตัวลูกสาวคนเล็ก ริมฝีปากได้รูปขยับเอ่ยตักเตือนบุตรสาวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ถ้าเจ้าเป็นบุรุษฟางฟาง พ่อจะไม่ลังเลเลยที่จะชมเจ้า แต่เจ้าเป็นสตรี...สตรี ต้อง...”

“ต้องเรียบร้อยและอ่อนหวาน อย่าหัวท้าวทึงนึ้นบุรุษมากเกินไป” หลินฟางเอ่ยแทรกทันทีโดยไม่ต้องรอให้ท่านแม่ทัพฮว่านเอ่ยจบประโยค นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเฉกเช่นเดียวกับผู้เป็นพ่อฉายชัดถึงความเหนียวอ่อน

เธอเหนียวกับความคิดแคบๆ แบบนี้...และความคิดแคบๆ ที่ว่านั่นมันทำให้เธอหงุดหงิด

“เจ้าก็รู้” ท่านแม่ทัพลดบรยากาศกดดันลง เมื่อรู้ว่าลูกสาวคนเล็กกระทำลงไปโดยรู้ตัว แต่กระนั้นก็อดไม่ได้ที่จะเป็นห่วง ก่อนตัดสินใจเอ่ยบางอย่างที่ทำให้บรรยากาศในห้องเปลี่ยนไปอีกครั้ง “ดูเหมือนพ่อคงต้องให้เจ้าเลิกเรียนวรยุทธ์”

ร่างเล็กที่ได้ยินขมดคิ้วด้วยความไม่พอใจกับการตัดสินใจของผู้เป็นพ่อทันที “เรื่องนี้นั้นเกี่ยวกันตรงไหน ท่านพ่อจะบอกว่าการที่ข้าปกป้องชีวิตตัวเองจากผู้บุกรุกเป็นเรื่องที่ผิด และท่านพ่อจะบอกว่าการที่ข้าสกดจุดพิษอยู่หมดยเพื่อไม่ให้พิษแพร่กระจายไปทั่วร่างเป็นเรื่องที่ผิด” หลินฟางย้อนถามด้วยอารมณ์เริ่มคุกรุ่น ดวงตากลมโตที่มักฉายแววเรียบเฉยบัดนี้เริ่มปรากฏถึงความไม่พอใจที่ยากนักจะแสดงออกมาให้เห็น จนพี่ชายทั้งสองที่อยู่ด้วยเริ่มรู้สึกถึงเพลิงอารมณ์ที่อาจจะเปิดขึ้นกลางห้อง

คนเป็นพ่อยิ้มเครียด ไซ้ เมื่อลูกสาวพูดออกมาแบบนี้ มันไม่มีคำว่าผิดเลยแม้แต่น้อย...

“ผิดตรงที่เจ้าเป็นสตรี ฟางฟาง” คนเป็นพ่อพูดอย่างเหนื่อยใจ ดวงตา

สิน้ำตาลอ่อนสบลิกเข้าไปในดวงตาสีเดียวกันอีกคู่ราวกับคันหознаวอย่าง
ใช่...ถ้าจะผิด เจ้าก็ผิดแค่นั้น ฟางฟาง...ผิดที่เจ้าไม่ได้เป็นนุรุษ ไม่เช่นนั้น
พ่อคงไม่ลังเลที่จะสรรเสริญเจ้า

“ถ้าข้าเลือกได้ ข้าก็ไม่ได้อยากเกิดเป็นผู้หญิงนักหรอก เกิดมาต้องคอย
ปรนนิบัติคนอื่น” หลินฟางพูดเสียงเรียบ แต่แวตาคายชัดถึงความไม่พอใจ มือ
น้อยๆ นั้นกำแน่น หัวเราะบยเปลิงอารมณ์ที่อัดอั้นอยู่ภายในใจ

“น้องเล็ก” เพยหยิปรามเมื่อเรื่องเริ่มเลยเถิดกว่าที่คาดคิดไว้ และอารมณ์
ของน้องสาวที่มักนิ่งเฉยก็เริ่มมีโหสะท้อนมาแล้ว

“ลูกขอโทษที่เป็นสตรีผู้เพียบพร้อมให้พวกท่านไม่ได้ แต่ลูกคิดว่าสิ่งที่ลูก
ทำนั้นมันไม่ผิด ต้องขออภัยพวกท่านด้วยจริงๆ” หลินฟางเอ่ยลอดไรรพและ
พยายามยับยั้งโหสะท้อนที่แล่นไปทั่วร่าง แวตาคาที่เริ่มเดือดดาลกำลังพยายามอย่างยิ่ง
ที่จะเก็บซ่อนอารมณ์ที่คุกรุ่น

“ลูกเชื่อว่าก่อนที่จะท่านพ่อจะพูดออกมาได้ไรร่ตรงดีแล้ว หากท่านพ่อ
ตัดสินใจเช่นนั้น ลูกคงได้แต่ยอมทำตาม” คำพูดที่ทำเอาคนเป็นพ่อรู้สึกหน้าชา
ยิ่งเห็นประกายความผิดหวังที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาคู่สวยนั้นยิ่งทำให้คนมองรู้สึก
ผิด “เช่นนั้นลูกจะเลิกเรียนวรยุทธ์ตามคำสั่งและประสงค์ของท่านพ่อ ลูกขอตัว”
ร่างเล็กยกายทำความเคารพ ก่อนเดินออกไปจากห้องโดยไม่คิดหันหลังกลับมา
มองบุคคลที่ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังแม่แต่น้อย

“น้องเล็ก” เพยหยิเอ่ยเรียกน้องสาวด้วยความเป็นห่วง ใจก็หมายจะตาม
ร่างเล็กไป แต่หล่จวินกลับห้ามไว้

“ตอนนี้้องเล็กกำลังหงุดหงิด คุยกันไม่รู้เรื่องหรอก” หล่จวินบอกกับ
เพยหยิเรียบๆ และหันมาทางพ่อตน ดวงตาคู่มนั้นนิ่งเฉย “ท่านพ่อ ข้าเข้าใจดี
ว่าที่ท่านให้น้องเล็กเลิกเรียนวรยุทธ์เพราะกลัวว่านางจะทำเรื่องเสี่ยงอันตรายอีก
และข้าเชื่อว่าน้องก็เข้าใจข้อนี้ดี นางเป็นเด็กฉลาด จึงได้ยอมรับข้อตกลงโดยไม่
โต้แย้งอะไรออกมา” หล่จวินเอ่ยกับผู้เป็นพ่อที่ดูเหมือนจะเหนื่อยล้าอย่างเห็นได้ชัด

“พวกเจ้าก็ไปพักผ่อน เดียวพ่อให้คนไปจัดการต่อ” เสียงทุ้มที่เต็มไปด้วย
ความเห็น้อยอ่อนบอกลูกชายที่ยังคงอยู่ในห้อง

ทั้งสองจึงทำความเคารพลาและจากไป ทั้งให้ผู้เป็นพ่อจมอยู่กับความคิด
ของตัวเองเพียงลำพัง

ห้า

ชีวิตตัวเอง...ขอตัวเองลิขิต

เสียงปึกกบที่ตีกับอากาศดังขึ้นท่ามกลางเสียงเสียดสีของใบไม้บนนาพันธุ ส่งผลให้ร่างเล็กที่นอนเหยียดกายบนต้นไม้ใหญ่ยื่นแขนซ้ายออกมาตามความเคยชิน ท่อนแขนเรียวเล็กนั้นกดต่ำลงมาเล็กน้อยตามน้ำหนักของเหยี่ยวป่าที่กำลังหุบปีกบนท่อนแขนเล็ก กรงเล็บยึดแขนนั้นไว้เพื่อหวังเป็นหลักยึด ดวงตาที่มักแข่งกร้าวของนักล่าบัดนี้ใสแป่วไม่ต่างกับลูกสุนัขยามมองเจ้านายของตน ซึ่งนั่งชันเข่าขึ้นมาข้างหนึ่งแล้วพาดแขนซ้ายกับเข่าข้างนั้นเพื่อช่วยรองรับน้ำหนักของเหยี่ยว

“โง่...เจ้าหายไปนานมากจนข้าคิดว่าโดนจับกันไปเสียแล้ว” หลินฟางเอ่ย แล้วยื่นเหยี่ยวป่าที่ตัวเองเคยช่วยชีวิตอย่างอารมณ์ดี มันส่งเสียงร้องอย่างไม่พอใจทันทีราวกับเข้าใจสิ่งที่เธอพูด มือบางลูบเหยี่ยวตัวนั้นแผ่วเบาอย่างรักใคร่ เหยี่ยวป่าจึงพยายามเอาหัวเล็กซุกเข้ากับมือเธออย่างออต่ออ่อน

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เคยจับจ้องเหยี่ยวป่าบัดนี้โพล่หนีไปถึงครั้งแรกที่เธอนั่งบนกิ่งไม้นี้ เธอจำได้เพียงยามนั้นเมื่อเสียงกรีดร้องจากเบื้องล่างตามด้วยเสียงลื้มติงราวกับของหนักกระแทกพื้น เธอจึงเบือนสายตาไปมองเบื้องล่าง แล้วพบว่าทั้งพี่เลี้ยงประจำกายและท่านแม่ของตนเป็นลมล้มพับลงไปกองกับพื้น ร้อนถึงเธอที่ต้องลงมาดูอาการให้ เมื่อท่านแม่ฟื้นก็เฝ้าแต่กล่าวตำหนิเธอว่าทำตัวไม่สมเป็นกุลสตรี เหตุใดถึงขึ้นไปนอนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้น เธอจึงตอบออกไปอย่างสุภาพว่า เธอต้องการความสงบ และกับอื้แค่การนอนบนต้นไม้มันน่ากลัวตรง

ไหนกันหรือ

ท่านแม่ที่ได้ยินคำตอบเช่นนั้นก็เป็นลมไปอีกรอบ จนเธอกุมขมับกับอาการโหลิตจางของผู้เป็นแม่ หลังจากนั้นเธอก็ยังคงนั่งๆ นอนๆ อยู่บนต้นไม้เช่นเดิมไม่ว่าท่านแม่จะดู จะชู้ยอย่างไร เธอก็ทำหูทวนลมเสีย จนกระทั่งท่านพ่อเดินมาตำหนิเธอถึงต้นไม้ เธอก็เอ่ยเพียงว่า “หากท่านไม่ให้ข้าเรียนวรยุทธ์ อย่างน้อยท่านก็ควรให้ข้าได้มีที่สงบใจดีๆ สักที่บ้าง”

ท่านพ่อที่รู้สึกผิดกับเธอในเรื่องนั้นอยู่แล้วจึงแสวงปิดตาข้างหนึ่งไม่รับรู้การกระทำของเธอแทน และไม่พูดถึงเรื่องนี้อีกเลย อย่างที่รู้ตัวว่าต่อให้พูดไปเธอก็คงไม่ฟังอยู่ดี จึงปลงเสียจะดีกว่า

และถ้าถามเธอว่าเธอโกรธท่านพ่อคนปัจจุบันไหม เธอตอบได้เลยว่า ‘ไม่’ แม้จะรู้สึกหงุดหงิด แต่รู้ดีว่าท่านทำไปเพราะเป็นห่วงเธอ และคำนิยมของที่ที่เธอจากมากับที่นี้มันต่างกันสามร้อยหกสิบองศา

แต่เธอไม่ชอบคำนิยมของภพนี้จริงๆ ให้ตายสิ...

หลินฟางปล่อยความคิดของตัวเองให้โลดแล่นไปเรื่อยเปื่อย มือเล็กก็ยังคงทำหน้าที่เล่นกับเหยี่ยวป่าตัวนั้นต่อไป จนกระทั่งเสียงเสียงหนึ่งได้เรียกความคิดของเธอให้กลับมาสู่ปัจจุบัน

“เจ้าขึ้นไปทำอะไรอยู่บนนั้น” ร่างสูงเจ้าของเครื่องหน้าคมที่ดูหล่อเข้มขึ้นกว่าเก่าตามเวลาที่เข้าสู่วัยหนุ่มเอ่ยถามร่างเล็กที่นอนเหยียดกายบนต้นไม้อย่างไม่กลัวตกลงมาตาย

“ท่าน” หลินฟางส่งเสียงเรียกร่างสูงที่อยู่เบื้องล่าง ก่อนกระโดดลงมาจากกิ่งไม้ใหญ่ที่ตนเคยนอนเหยียดกาย ร่างเล็กย่อเข่ารับแรงกระแทกเล็กน้อยเส้นผมสีน้ำตาลหอบปรายแดงปลิวไสวตามแรงลม แล้วยืดกายขึ้น ดวงตากลมโตสวมมองนัยน์ตาสีมรกตอย่างสนใจ

ไม่ว่าจะมองสักกี่ครั้งดวงตาคู่นั้นก็น่าสนใจไม่เปลี่ยน

เสียงหยางมองการกระทำของเด็กน้อยด้วยความตกใจ ดวงเนตรคู่คมมองไปยังเหยี่ยวป่าตัวเดิมที่บินมาเกาะบนบ่าซ้ายของร่างเล็กยิ่งทวีความประหลาดใจมากขึ้นไปอีก

เมื่อเห็นร่างสูงเสียดไป หลินฟางจึงเป็นฝ่ายถามเสียแทน “ท่านมีอะไร
รีบล่า” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนยังคงจ้องนัยน์เนตรที่สวยงาม

‘สงสัยเขาคงตกใจที่เธอกระโดดลงมากระมัง’ หลินฟางกล่าวสรุปในใจ

“เจ้าขึ้นไปทำอะไรบนนั้น มันอันตรายนะ” เสวี่ยหยางที่ตั้งสติได้จึงกล่าว
เตือนเด็กน้อยทันที ดวงตาสีประหลาดกวาดมองสำรวจหาบาดแผลจากร่างเล็ก
ที่ดูจะไม่สะทกสะท้านกับการกระทำอันโหดโผนของตัวเอง ทว่าก็ไม่มีร่องรอย
บาดแผลสักนิด

“ดูพระอาทิตย์ตก” ร่างเล็กตอบเสียงเรียบ นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมองตรง
เข้ามาในดวงตาสีมรกตที่คมกริบอย่างที่ไม่มียศรีใดกล้าทำ

โดยส่วนใหญ่สตรีมักจะหลบเลี่ยงการสบตาโดยตรงกับบุรุษ ซึ่งเป็น
ธรรมเนียมที่บางทีเขาก็คิดว่ามันสมควรที่จะเปลี่ยนได้แล้ว เพราะมันทำให้บุรุษ
เช่นเขารู้สึกว่าสตรีผู้นั้นไม่ต้องการสนทนาหรือไม่ใส่ใจการสนทนา... ซึ่งเด็กน้อย
ตรงหน้าเขาดูเหมือนจะไม่สนใจธรรมเนียมที่ว่ามันเลยแม้แต่น้อย ยังคงเผชิญ
สายตาของเขาอย่างตรงไปตรงมา

“พระอาทิตย์ตก?” ร่างสูงทวนคำอย่างงุนงง นางขึ้นไปบนต้นไม้เพื่อดู
พระอาทิตย์ตกน่ะหรือ มองจากบนพื้นดินไม่ได้หรืออย่างไรกัน

“มันสวยมิใช่หรือ ยามสนธยา...สายลมเย็นๆ ปะทะใบหน้าเหมือนจะพา
เรื่องวุ่นวายที่มีอยู่ในใจให้พัดผ่านไป” ร่างเล็กตอบด้วยรอยยิ้มลึกลับบริเวณ
มุมปาก แว่นตาอ่อนลงเล็กน้อยยามสัมผัสได้ถึงสายลมที่พัดผ่านใบหน้าเนียน

คำตอบที่เล็ดเกินวัยทำให้เสวี่ยหยางมองร่างเล็กตรงหน้าอย่างประหลาด
ใจ ดวงตาสีมรกตจับจ้องที่ดวงตากกลมโตของเด็กน้อยราวกับต้องการอ่านสิ่งที่
ซ่อนอยู่ในดวงตาคู่นั้น หากไม่ว่าการกระทำนั้นตัวเองกลับเป็นฝ่ายให้เด็กน้อย
ค้นเจออะไรบางอย่างในตัวตน

“หากท่านว่าจะลองดูบ้างก็ไม่เสียหาย บางทีจิตใจที่สงบอาจทำให้ท่านพบ
สิ่งที่ท่านเฝ้าตามหา” ร่างเล็กตอบด้วยรอยยิ้มบางๆ แต่ให้ความรู้สึกลึกลับบาง
อย่างแก่คนมอง ราวกับคนที่เขาสนทนากับมิใช่เด็กน้อย แต่เป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง
อึดุมณีนั่งมาสบดวงตาคู่นั้นของร่างเล็กอย่างสงสัยว่านางรู้ได้อย่างไรกันว่าเขา

กำลังคิดเช่นไรอยู่

เธอก็พอจะรู้ว่าเรามีธรรมเนียมที่ห้ามสตรีมองตาบุรุษซึ่งไม่ใช่สามีตนเอง ตัวเธอก็โดนท่านแม่ดูเรื่องนี้บ่อยๆ เช่นกัน กระนั้นเธอก็กลับคิดว่ามันไร้สาระและไม่คิดจะทำตาม เธอรู้สึว่าการกระทำเช่นนั้นถือว่าเป็นการไม่ให้เกียรติคู่สนทนาเสียมากกว่า

เหอะ อยากรู้ซะมัดว่าใครคิดธรรมเนียมบ้าๆ นี่ขึ้นมา

“เจ้ารู้หรือว่าข้าตามหาสิ่งใดอยู่” เสวี่ยหยางถามด้วยเสียงทุ้มเรียบนิ่ง

“ข้าไม่อาจทราบได้ แม้สีหน้าของท่านจะไม่แสดงสิ่งใดออกมาก็ตาม แต่การจะปกปิดสิ่งที่ซ่อนอยู่ในดวงตากงทำได้ยากมากกว่าที่ท่านคิดไว้กระมัง” หลินฟางตอบด้วยรอยยิ้มบางๆ เช่นเดิม

เสวี่ยหยางยกยืมให้เด็กน้อยที่สหายตนชอบบ่นนักหนาว่าทั้งโตเกินวัยและทำตัวไม่สมหญิง มาวันนี้เขาได้ประสบพบเจอด้วยตัวเอง ถึงกับนึกประหลาดใจไปหลายครั้งเลยทีเดียว “เจ้านี่น่าประหลาดใจเสียจริง”

ร่างเล็กเพียงยืมรับคำกล่าวนั้น ก่อนเอ่ยขอตัวไปให้อาหารเหยี่ยวที่เริ่มส่งเสียงประท้วงผู้เป็นนาย

ร่างสูงมองตามร่างเล็กจนลับสายตา รอยยิ้มประหลาดปรากฏบนใบหน้า ที่มักเรียบนิ่งเย็นชา นัยน์ตาสีมรกตสั่นระริกเล็กน้อยราวกับเจอสิ่งที่ถูกใจ

‘ฮว่า หลินฟางอย่างนั้นหรือ ข้าจะจดจำเจ้าไว้ว่าเจ้าเป็นคนแรกที่กล้าสบตากับข้าอย่างตรงไปตรงมา’

ฤดูกาลผันเปลี่ยน เวลาอ้อมผันเปลี่ยนตาม จากวันนั้นเวลาได้ผ่านไป
ห้าปี เด็กหญิงตัวน้อยในวันวานบัดนี้เติบโตใหญ่กลายเป็นโฉมงามวัยแรกแย้ม เค้าโครงหน้ายังคงงดงามไม่ต่างไปจากวันวานเท่าไรนัก เรือนผมสีน้ำตาลทองประกายแดงบัดนี้ยาวถึงสะโพก เจ้าตัวเพียงรวมน้ำไว้ลวกๆ ตามประสาคนที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องการแต่งกายมากนัก ผิวสีชาอวบชมพูเนียนละเอียดน่าสัมผัส ใบหน้ารูปไข่รับกับองค์พวยพบนใบหน้า คิ้วสีน้ำตาลเหมือนสีเส้นผมนั้นเรียวยาว ดวงตาลมโตสีน้ำตาลอ่อนไม่ได้มีความสดใสอย่างที่เด็กสาววัยแรกแย้มควรมี

ดวงตาคู่นั้นฉายเพียงความเรียบเฉยปะปนไปกับความสีกลับตามนิสัยของเจ้าตัว
จุมูกโด่งรี้น พวงแก้มใสแดงระเรื่ออย่างคนสุขภาพดี ริมฝีปากอ้อมสีชาตเรียบสนิท

ร่างบอบบางของโหมงามบัดนี้กำลังเหยียดกายรับลมอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่
นัยน์ตาคู่งามจดจ้องไปที่หนังสือในมือโดยไม่คิดสนใจสิ่งรอบกาย

“คุณหนูเจ้าคะ ฮูหยินเรียกพบเจ้าค่ะ” เสียงใสของหมिनฮวดังขึ้นจากเบื้อง
ล่าง เรียกให้ดวงตาคู่นสวยเบือนไปจับจ้องร่างเล็กนั้นเล็กน้อย

‘คงไม่ใช่เรื่องเลือกคู่อีกนะ’ หลินฟางถอนหายใจ รู้สึกเหนื่อยใจกับสิ่งที่
เกิดขึ้นกับเธอ

นับตั้งแต่วันที่อายุครบสิบห้าเธอมา เธอไม่เข้าใจว่าท่านแม่ในภพนี้จะรีบ
ให้หาคู่กันไปทำไมก็ไม่รู้ เมื่อภพก่อนเธออายุสิบเอ็ดแล้วยังไม่มีการเลย

นี่อะไร สิบสี่สิบห้าให้รีบหาผู้ชายแล้ว...

เจริญแท้...

“คงไม่ใช่เรื่องคู่ตัวอีกนะ” หลินฟางเอ่ยดังอย่างรู้สึกเบื่อหน่าย

เรื่องคู่ตัวนี้ท่านแม่ผู้แสนอ่อนหวานของเธอจัดหามาให้ไม่หยุดหย่อน
ราวกับกลัวว่าเธอจะเป็นโสโครตายตามลำพังอย่างไรวางนั้น และด้วยความที่เธอ
เป็นบุตรสาวที่ดี...เธอเลยซึ้งหายตลอด

“คือมีงานเลี้ยงที่ตระกูลท่านอ่องนะเจ้าคะ ทางนั้นส่งจดหมายเชิญทั้ง
ครอบครัวของคุณหนูให้ไปร่วมงานด้วยนะเจ้าคะ” หมินฮวดตอบคุณหนูของตน
ที่นั่งเอื่อยเฉื่อยอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่ ไม่ว่านางจะมองกี่ครั้งก็นึกหวาดเสียวอยู่ในใจ
ว่าคุณหนูจะร่วงตกลงมาหรือไม่

“งานเลี้ยง? คู่ตัวอีกแล้วมากกว่ากระมัง” หลินฟางเอ่ยด้วยเสียงกลัว
หัวเราะ ทำไมเธอจะเดาจุดประสงค์เรื่องนี้ไม่ออกกัน

“คุณหนูรีบไปแต่งตัวเถอะเจ้าคะ เดี่ยวฮูหยินจะตำหนิท่านได้นะเจ้าคะ”
หมินฮวาเอ่ยอย่างร้อนรน

“ข้าไม่ไป” โหมงามตอบกลับโดยไม่ต้องคิด ดวงเนตรกลมโตเป็นนกลับ
มาสนใจหนังสือในมือต่อ

“แต่ว่าคุณหนู ท่านต้องไปนะเจ้าคะ ถ้าไม่ไปท่านอาจจะโดนท่านแม่ทัณฑ์

เอาได้นะเจ้าคะ” หมินฮวาพยายามคะยั้นคะยอคุณหนูของตน

“อืม เช่นนั้นเดี๋ยวเข้าไปให้ท่านพ่อตัสเลยแล้วกัน” หลินฟางตอบและไม่สนใจคำขู่ของพี่เลี้ยงเลยสักนิด

“แต่ถ้าถ้าไม่ไปจะเป็นการเสียมารยาทต่อท่านอ๋องนะเจ้าคะ” หมินฮวาพยายามจัดทุกอย่างที่มีมาต่อรองกับร่างที่กำลังนอนอ่านหนังสืออย่างสบายอารมณ์

“ข้าเคยสนใจเรื่องพรรคนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่” เสียงเรียบนิ่งเอ่ย พร้อมหัวเราะที่พลิกหน้ากระดาษ ทำเอาสาวเฝ้าอย่างหมินฮวารู้สึกอยากจ้องให้เสียให้ได้

“แต่ว่าคุณหนู ท่านแม่ของคุณหนูละเจ้าคะ” หมินฮวาเอ่ยด้วยน้ำตาคลอเบ้า หลินฟางเหลือบมองร่างเล็กนั้นเล็กน้อยก่อนถอนหายใจ

ให้ตายเถอะ! เธอแพ้น้ำตาผู้หญิง

“เช่นนั้นข้าจะไปคุยกับท่านแม่เอง เจ้าไปรอข้าอยู่ที่เรือนเถอะ” หลินฟางเอ่ยตัดบทอย่างช่วยไม่ได้ มือบางปิดหนังสือในมือก่อนกระโดดลงมายังพื้น แล้วเดินไปตบขาของสาวใช้เล็กน้อยราวกับให้กำลังใจ ส่วนตัวเองก็มุ่งหน้าไปหานายหญิงของจวนแห่งนี้อย่างเอื่อยเฉื่อย

ร่างนายหญิงของจวนกำลังเลือกพับผ้าสำหรับตัดชุดให้บรรดาลูกสาว
ของตน ก่อนที่ดวงตาสีดำกลมโตคู่งามจะเหลียวไปเห็นบุตรคนเล็กที่เดินเข้ามาในห้อง

“ฟางฟาง เจ้ามาพอสิดี เจ้าชอบพับผ้าผืนไหนเป็นพิเศษหรือไม่” ฮว่านฮูหยินเอ่ยด้วยความยินดี

“ท่านแม่ ข้ามาพบท่านที่นี่เพราะมีเรื่องสำคัญอยากคุยกับท่าน” หลินฟางเอ่ยเสียงเรียบ ส่วนคนเป็นแม่ที่กำลังสาละวนอยู่กับการเลือกพับผ้าก็พยักหน้ารับเชิงกำลังรอฟังสิ่งที่ลูกสาวตัวน้อยจะพูด

“เป็นการส่วนตัว” หลินฟางเอ่ยเสริมขึ้นมาอีกหนึ่งประโยค ทำให้ผู้เป็นแม่เลิกหัวเราะขึ้นมาเล็กน้อยก่อนโบกมือไล่สาวใช้ให้ออกไปจากห้อง

“หากเจ้าจะมาปฏิเสธงานเลี้ยงเย็นนี้ แม่คงไม่อนุญาตหรอกนะ” ฮว่าน

สูญหินน้อยดักคอลูกสาวทันที เมื่อเดาเจตนาของลูกสาวคนนี้ได้

หลินฟางอมยิ้มให้ผู้เป็นแม่ที่ดูจะหวาดกลัวว่าเธอจะหาเรื่องไม่ไปงานเลี้ยงอีกครั้ง

“ข้าทราบนะว่าท่านแม่พยายามคิดจะทำอะไร” หลินฟางเปิดประเด็นด้วยน้ำเสียงเรื้อยเนือยราวกับตนกำลังพูดสิ่งที่ไม่สลักสำคัญแต่อย่างใด

“หากเจ้าทราบ ก็ควรทำตัวเป็นเด็กดีเชื่อฟังแม่” ฮว่านสูญหินน้อยกับลูกสาวที่เดินมาลูบผ้าที่นางจับอยู่แผ่วเบา

“ท่านแม่ คำว่า ‘เด็กดี’ คืออะไรอย่างนั้นหรือ” ร่างเล็กย้อนถามผู้เป็นแม่วางตาสีน้ำตาลอ่อนเต็มไปด้วยความรักสนุกบางอย่างที่เพียรซ่อนไว้

ฮว่านสูญหินน้อยรู้สึกระหลาดใจกับคำถาม แต่ริมฝีปากสีกุหลาบยังคงตอบลูกสาว “คือคนที่เชื่อฟังบิดามารดา กตัญญูรู้คุณ ดำรงตนอยู่ในครรลอง-คลองธรรม...”

“และหากคำของบิดามารดานั้นต้องแลกกับอิสรภาพของตนเอง ท่านคิดว่าเด็กดีคนนั้นควรทำเช่นไร” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอประกายเมื่อเห็นผู้เป็นแม่เริ่มเข้าใจความนัยที่ตนต้องการพยายามจะสื่อแล้ว

“อย่างไรเสียเจ้าก็ควรกตัญญูต่อบิดามารดา” ฮว่านสูญหินน้อยเสียงดูขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อลูกสาวตัวดีเริ่มเล่นแง่บางอย่างกับนางเสียแล้ว

หลินฟางลอบยิ้มอย่างนึกสนุกกับการยั่วยุโสของสาวงามที่ได้ผลดังคาดปากเล็กก็เอื้อนเอ่ยออกมาอีกหนึ่งประโยค “ท่านแม่ หากการเป็นเด็กดีมันหมายถึงการเสียสละตัวตนของลูก ลูกขอยอมเป็นลูกอกตัญญูในสายตาของพวกท่านเสียจะดีกว่า”

หลินฟางซึ่งพูดตบตบท่อนที่ผู้เป็นแม่ซึ่งกำลังตกใจกับคำพูดของเธอจะเอ่ยออกมา

“ท่านแม่ ข้าเข้าใจและขอบคุณในความหวังดีของท่าน แต่ชีวิตของคนคนหนึ่งจะต้องมาผูกติดกับคนที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อน ไม่ทราบว่าเป็นคนอย่างไร และต้องอยู่ร่วมกับเขา แบ่งเขากับผู้หญิงอื่น เหมือนที่ผู้หญิงทั่วไปในสังคมกระทำ ข้าไม่เห็นความสุขในชีวิตแบบนี้แม่แต่น้อย...” หลินฟางพูดพร้อม

รอยยิ้มบางๆ เสียงนั้นหนักแน่นมั่นคงในสิ่งที่ตนกำลังพูด

“ท่านแม่ ข้าเข้าใจว่าท่านอาจคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของท่านในการหาคู่ให้ลูกสาว แต่ว่าคนที่ต้องรับผลของการตัดสินใจนั้นหรือต้องถูกการตัดสินใจนั้นจงจำไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่คือคนที่เป็ญลูกสาวนะเจ้าคะ ท่านแม่อาจคิดว่าเขาเป็นคนดี เพียงพร้อมและดูแลบุตรสาวของท่านได้ แต่หลังจากท่านเล่า เขาอาจไม่ใช่คนอย่างที่ท่านคิดก็เป็นได้...” ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนสบมองดวงตาของผู้เป็นแม่เพื่อหวังให้อีกฝ่ายเข้าใจตน

“หากข้าต้องทุกข์ระทมละก็ ข้าขอทุกข์จากสิ่งทีตัวเองเป็นผู้เลือกเสียดีกว่าทุกข์เพราะสิ่งที่คนอื่นเลือกให้นะเจ้าคะ เพราะอย่างน้อยข้าเป็นคนเลือกเองเป็นคนไ้ไตร่ตรองเอง ในเมื่อข้าได้ไตร่ตรองแล้ว ยังเลือกเส้นทางที่ผิด ข้าย่อมต้องยอมรับผลของการเลือกเช่นนั้นได้...” หลินฟางสูดลมหายใจเล็กน้อยแล้วเอ่ยต่อ “เพราะชีวิตนี้เป็นของข้า คนที่จะอยู่กับข้าไปจนวันตายก็มีเพียงตัวข้าเท่านั้น ขอท่านแม่โปรดเมตตาลูกสาวที่ไม่ได้เรื่องครั้งนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม ได้โปรดอย่าทำลายชีวิตคนคนหนึ่งให้ตายทั้งเป็นเลยนะเจ้าคะ ขอท่านแม่ช่วยเข้าใจลูกสาวคนนี้ได้ด้วย” ร่างเล็กทรุดตัวลงไปคุกเข่ากับพื้นต่อหน้าแม่อย่างร้องขอความเมตตา

“ฟางฟาง เจ้าลูกก่อนเถอะ” คนเป็นแม่บอกให้ลูกสาวที่นั่งคุกเข่าอยู่ที่พื้นลุกขึ้น

“ไม่มีลูกคนใดทำแบบนี้กับนางมาก่อน นางจึงไม่ทราบว่าจะควรทำเช่นไรดี ฮว่านฮูหยินคิดอย่างยุ่งยากใจ นางเข้าใจสิ่งที่ลูกสาวต้องการจะสื่อ และตัวนางเองก็หลงลืมเรื่องนี้ไปเช่นกัน

บางทีทนน้อยตัวนี้คงกล้าแกร่งกว่าบรรดาพี่สาวจึงกล้าเอาความจริงมาเถียงกับนางเช่นนั้น... อาจถึงเวลาแล้วที่ทนน้อยต้องเลือกเส้นทางการบินของตัวเอง...

“ฟางฟางฟังแม่นะลูก เจ้าถึงวัยออกเรือนแล้วนะลูก เจ้าจะคิดแบบเด็กๆ ไม่ได้อีกแล้ว” ฮว่านฮูหยินเอ่ยเตือนบุตรด้วยแว่ตาทที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วง

“ท่านแม่ ของแบบนี้เมื่อถึงเวลามันจะมาก็มาเอง ของของเราย่อมเป็นของของเราอยู่วันยังค่ำ หากไม่ใช่ของของเราทำเช่นไรก็ไม่มีความเป็นของของเรา...”

อีกอย่าง ข้าเพิ่งอายุสิบห้า ชีวิตยังอีกยาวไกล ข้าขอทำอะไรตามใจตัวเองและ ตัดต่อกับอริสราพของตัวเราก่อนจะดีกว่า” หลินฟางแย้มยิ้มให้แม่ตนอย่าง อ่อนโยน พยายามอย่างยิ่งยวดที่จะใช้ไม้อ่อนกับแม่ หากไม่ใช่คนในครอบครัว เธอคงไม่สนใจความรู้สึกอีกฝ่ายขนาดนั้นแน่

“หากเจ้ายินกรานเสียขนาดนั้น จะหาว่าแม่ไม่ช่วยเจ้าไม่ได้นะ” ฮว่าน ฮูหยินแฉ้อยอย่างรู้ดีว่าบุตรสาวของตนคือเจียบขนาดไหน

“เจ้าคะ” หลินฟางตอบรับด้วยรอยยิ้มสดใสที่ผู้เป็นแม่ไม่เคยได้เห็น จน สุดท้ายได้แต่โอนอ่อนตามลูกสาวผู้ที่ไม่เคยร้องขออะไรจากนางเลยสักครั้ง

ฮว่านฮูหยินถอนหายใจก่อนแฉ้อย “ตามใจเจ้าเถอะ” กล่าวเพียงเท่านั้นร่าง งามก็เบือนร่างหนี หลินฟางเพียงทำความเคารพอย่างงดงามเชิงขอบคุณจากใจ และเดินออกจากห้องไป โดยไม่รู้เลยว่าบาทสนทนาทั้งหมดนั้นมีใครอีกคนที่ซ่อน ตัวอยู่เบื้องหลังผนังห้องรับฟังอยู่...

ดวงตาสีมรกตวาววับขึ้นมาในความมืดเมื่อได้ยินบาทสนทนาทั้งหมดโดย บังเอิญ หลังจากที่เขาคือเรื่องแผนการรบกับท่านแม่ทัพฮว่านผู้เป็นอาจารย์เสร็จ ก็เดินผ่านมาตามเส้นทางนี้ หูดันไปได้ยินเสียงหวานที่เอื่อยกับนายหญิงของจวน จึงหยุดฟังด้วยความสนใจ และอย่างที่คาด นางทั้งแตกต่างและน่าสนใจไม่เปลี่ยน

‘ฮว่านหลินฟางเจ้าจะทำให้ข้าสนใจในตัวเจ้าไปจนถึงเมื่อไหร่กัน’ ร่างสูง กล่าวกับตัวเองในใจด้วยรอยยิ้ม ก่อนหันหลังเดินกลับไปบนเส้นทางที่ตนจากมา

งานเลี้ยงส่งตัวพระสนมจัดขึ้นที่จวนแม่ทัพ ก่อนส่งตัวฮว่านเพยเข้าวัง ไปเป็นพระสนมของฮ่องเต้

หลินฟางมองสีหน้าแย้มยิ้มของผู้คนรอบกายอย่างไม่เข้าใจนัก ไม่ว่าจะเป็น ฮว่านเพย พี่สาวของเธอที่จะดีใจไปทำไมที่ต้องไปร่วมใช้ผู้ชายกับคนอื่น ถึงแม้ ผู้ชายคนนั้นจะเป็นเจ้าแผ่นดินก็เถอะ หรือท่านพ่อท่านแม่ที่ยิ้มหน้าชื่นตาบาน ส่วนคนรอบกายต่างยิ้มอย่างประจบพระสนมคนใหม่ หลินฟางยกเหล่าขึ้นจับ ขณะเฝ้ามองผู้คนมากมายจากนอกงาน

ในส่วนที่เจียบสงบมีเพียงเธอที่นั่งจิบเหล้าชมจันทร์ ในงานเลี้ยงที่คน

มากมายขนาดนี้แค่เธอหยิบเหล้าออกมาจิบสักขวดก็คงไม่มีใครรู้อยู่ดี

อ่า...เหมือนเธอเห็นภาพซ้อนทับของงานเลี้ยงที่เคยเกิดขึ้นกับตัวเธอในอดีตอีกภาพหนึ่ง มันช่างเหมือนกันมากจริงๆ หลินฟางเอามืออีกข้างนวดขมับตนเองเล็กน้อยหวังลบภาพในอดีตออกไป

“เจ้ามันจะทำอะไรที่คนเดียว” เสียงทุ้มเอื่อยถาม และเพราะเสียงนั้นทำให้ภาพความทรงจำที่เคยรบกวนห้วงความคิดเลื่อนหายไป

ร่างเล็กหันไปมองผู้มาใหม่ เมื่อเห็นว่าเป็นใคร เจ้าตัวจึงตอบพร้อมรอยยิ้มบางๆ ให้แก่ร่างสูงที่เดินมายืนข้างๆ เธอโดยเว้นระยะห่างอย่างเหมาะสม “จิบเหล้าชมจันทร์”

“คราวก่อนเจ้านั่งชมพระอาทิตย์ตก คราวนี้ชมจันทร์หรือ” ร่างสูงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเหมือนจะหยอกล้อเธอ

“มันคนละบรรยากาศ” ร่างเล็กตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก ส่วนมือก็ยกจอกเหล้าขึ้นจิบอย่างสบายอารมณ์

ร่างสูงขมวดคิ้วเมื่อเห็นเธอดื่ม ริมฝีปากบางเอื่อยถามเธอด้วยความประหลาดใจ “เจ้าดื่มด้วยหรือ” คุณหนูตระกูลใหญ่อายุสิบห้าดื่มเหล้า? เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“ไม่สิ...ไม่มีทางที่คุณหนูคนไหนจะทำแบบนี้ หากดื่มก็มักจะออกเรือนกันแล้ว ไม่เช่นนั้นก็วยยี่สิบขึ้นไป และมักแอบๆ ดื่มกันเสียมากกว่าเพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมเสียเท่าไร และเป็นสิ่งที่สตรีไม่ควรกระทำ แต่คุณหนูคนเล็กของตระกูลฮว่านที่อยู่ตรงหน้าของเขากลับดื่มหน้าตาเฉยโดยไม่คิดจะหลบซ่อน ทั้งยังไม่มีสีหน้ารู้สึกผิดเลยสักนิด

“นิดหน่อย” หลินฟางตอบพร้อมรอยยิ้มบางๆ “บรรยากาศเหมาะจะตายนิดๆ หน่อยๆ คงไม่มีใครสนใจหรอกมั้ง” เธอเอ่ยต่อ มือเล็กยกจอกเหล้าขึ้นทาบทับกับภาพดวงจันทร์ก่อนหวั่นระเบาๆ แล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียว

“เจ้านี่ทำตัวไม่เหมือนลูกคุณหนูตระกูลใหญ่ทั่วไปเลยนะ” ร่างสูงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ร่างนั้นนั่งห่างจากเธอไปสักห้าเมตรเห็นจะได้ เธอก็พอรู้ธรรมเนียมเรื่องชายหญิงห้ามนั่งใกล้กันมากเกินไปนะ แต่บางทีก็รู้สึกว่ามันเกินไป

“พูดอย่างนี้แสดงว่าเจอพวกลูกคุณหนู่น้อย” หลินฟางเอ่ยเข้าเหยียดตลอดหลายปีที่ผ่านมาเธอก็พอจะได้สนทนากับสหายพี่ชายคนนี้บ้าง ส่วนอีกฝ่ายก็ยังยิ้มอย่างไม่ถือสา

“เจ้าคิดอย่างไรกับธรรมเนียมการที่พ่อแม่หาคู่ให้” เสวี่ยหยางถามร่างเล็กที่นิ่งดีอย่างไม่คิดสนใจสิ่งรอบตัว

หลินฟางหันมาสบตาอีกฝ่ายอย่างประหลาดว่าเขาต้องการสื่ออะไรกันแน่ แต่อีกฝ่ายก็ฉลาดไม่น้อย เมื่อดวงตาสีมรกตคู่นั้นเรียบเฉยอย่างต้องการไม่ให้เกิดอ่านความคิดเขาออก

“อยากได้คำตอบแบบไหนล่ะ” เธอย้อนถามอีกฝ่ายที่ยกยิ้มขึ้นที่มุมปาก ‘อืม...เขาหล่อตึนนะ’ เธอคิดแต่ก็ยอมละสายตาจากใบหน้าหล่อคมนั้นมามองจอกเหล้าที่วางเปล่าในมือตน เธอไม่ค่อยชมว่าใครหล่อหรือกตัญญูแต่โลกเก่าแล้ว ขนาดดารานักร้องที่กรีดกันทั้งบ้านทั้งเมือง เธอยังไม่รู้สึกละเลย

“คำตอบที่เป็นเจ้านะ” เมื่อได้ยินคำถามเช่นนั้นจากสาวน้อย เสวี่ยหยางก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เด็กคนนั้นฉลาด แต่ที่น่าสงสัยคือ เขาเห็นร่างเล็กดีมีไปหลายจอกแล้วยังไม่เมาอีกหรือ? หรือว่าดื่มจนชิน?

เขาว่านางซึกจะน่าประหลาดใจมากเกินไปแล้ว

“หืม ก็ไม่ค่อยเห็นด้วยกระมัง” ร่างเล็กตอบออกไปกลางๆ หากจะให้ตอบแบบที่ใจเธอคิดจริงๆ เกรงว่าเขาอาจได้หัวใจวายตาย ร้อนถึงเธอที่ต้องมานั่งรักษาอีก...อีกอย่าง ถ้าตายจริงก็ชี้เกียจหาที่ทิ้งศพ จะเผาทั้งเลยก็คงดูเอิกเกริกไปหน่อย

“แต่ไม่ค่อยเห็นด้วยหรือ” เสวี่ยหยางย้อน ไม่ค่อยอย่างนั้นหรือ คำพูดที่เจ้าตัวเอ๋ยกับผู้เป็นแม่ในวันนั้นออกแนวไม่เห็นด้วยแบบสุดโต่งเลยเสียด้วยซ้ำ

หลินฟางชะงักไปทันใด “พูดอย่างนี้แสดงว่าได้ยินอะไรมา ไปได้ยินอะไรมาล่ะ” เธอก็ว่าละ อยู่ดีๆ เหตุใดเขาถึงได้ถามคำถามแบบนั้น แสดงว่าบางทีเขาอาจพอจะรู้อะไรเกี่ยวกับเธอมาบ้าง

“แล้วเจ้าไปทำอะไรไว้ล่ะ”

เสวี่ยหยางนี้ชอบขมขื่นน้อย หลินฟางหัวเราะในลำคอแผ่วเบา ก่อนจะตอบ “นับไม่ถ้วน หึ” มือเล็กก็กระดกเหล้าเข้าปากอีกครั้ง ก่อนลุกขึ้นเมื่อเห็น

เงาดำเคลื่อนไหวริมกำแพง

“เหมือนจะมีแขกไม่ได้รับเชิญนะ” เสวี่ยหยางพูดเสียงกลัวหัวเราะ ใครจะไปคิดว่างานเลี้ยงส่งพระสนมของฮ่องเต้เข้าวังจะมีผู้บุกรุก หรือว่าสงครามของพวกเขาหลังจะเริ่มตั้งแต่ก่อนส่งตัวเข้าวังกัน...วังหลังยังคงเต็มไปด้วยการแข่งขันแก่งแย่งชิงดีกันจนน่ากลัวเหมือนเดิม

หลินฟางขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเริ่มรับรู้จำนวนมันซึกจะมากเกินไป และจะเป็นกลุ่มเดียวกับเมื่อห้าปีก่อนหรือเปล่า เธอขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด ตามองไปยังเงาต่างๆ ที่เริ่มเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้

“เข้าไปในงานเถอะ อยู่ตรงนี้พวกเราจะเป็นเป้าล่อเปล่าๆ” ร่างสูงเอียงกระชับ เธอพยักหน้าเห็นด้วย แต่เสียงที่ดังขึ้นจากในงาน ทั้งเสียงคนกรีดร้องและเสียงโวยวาย ทำให้ทั้งเขาและเธอเปลี่ยนความคิด

“หรือเราอาจเป็นแค่ทางผ่าน” เธอพูดด้วยรอยยิ้ม ก่อนก้าวเท้าเข้าสู่ความวุ่นวายเบื้องหน้า ร่างสูงรีบคว้าข้อมือเธอไว้ทันทีเป็นเชิงห้าม

“มันอันตราย เจ้าไปหลบเถอะ”

เธอเลิควัดมองเขาก่อนพยักหน้า “ข้าจะไปซ่อนอยู่ที่ห้อง”

ดูยังไงเป้าหมายก็ไม่ใช่เธอ เธอไม่จำเป็นต้องเดือดร้อน ท่านพ่อของเธอคงจัดการได้อยู่แล้ว เธอกลับไปนอนเล่นกับก๊วยเจ๋ง กระรอกน้อยของเธอดีกว่า

เสียงกรีดร้องของฮุยเหมยดังแจ่มชัดขัดขวางความคิด ทำให้เธอเปลี่ยนใจและสะบัดข้อมือที่เสวี่ยหยางจับอยู่ สองเท้ารีบวิ่งเข้าไปหาพี่สาวที่รักทันที ภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้หลินฟางรีบประเมินสถานการณ์อย่างคร่าวๆ เพื่อหาทางช่วยพี่สาว

ฮว่นฮุยเหมยกำลังถูกพวกนั้นลากตัวไป พวกท่านพ่อก็วุ่นกับการรับมือคนอื่นก็ดูวุ่นวาย เธอจึงวิ่งลัดเลาะไปจนถึงตัวพี่สาวด้วยความเร็วตามประสาคนที่ออกกำลังบ่อย มือขวาชักมีดสั้นที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อออกมา ส่วนมืออีกข้างรีบดึงรั้งพี่สาวไว้

“ฟางฟางหนีไป!” พี่สาวผู้แสนดีของเธอร้องไห้ น้ำตาไหลเป็นสายอย่างน่าสงสาร มีดคมตวัดเข้าที่ข้อมือผู้บุกรุก จนมันที่ไม่ทันเห็นเธอเผลอลบข้อมือหลบ

แต่ก็พลาดโดนเธอปาดไปอยู่ดี เธอรวบตัวพี่สาวมาไว้ในอ้อมแขนแล้วกดหัวพี่ให้
ก้มลงชนปา ทว่าพี่เชือกกลับขึ้นตัวไว้

“อย่ามอง” เธอพูดเสียงเรียบ ไม่อยากให้พี่สาวผู้อ่อนโยนเห็นภาพโหดร้าย
ตรงหน้า ภาพของคนที่กำลังทรมานจิตใจตายด้วยพิษของเธอ ยังไม่ทันที่เธอจะ
พาผู้เป็นพี่หนี ชายชุดดำมากมายก็ปรากฏล้อมพวกเธอไว้

ชี...โดนล้อมงั้นหรือ...จะใช้พิษมุกเดิมคงไม่ได้

“พี่ฮุ่ยเหมย ข้าบอกให้วิ่งแล้ววิ่งเลยนะ และอย่าหันกลับมามอง” เธอเอ่ย
เสียงเคร่งสั่งผู้เป็นพี่ ยังไงเธอก็ต้องให้พี่สาวเสียดคนนี่ปลอดภัยไว้ก่อน

“แต่ที่ปล่อยเจ้าไว้คนเดียว...” ฮุ่ยเหมยเอ่ยอย่างร้อนรน น้องเธอจะรับมือ
กับบุรุษพวกนี้ได้อย่างไรกัน

“จังหวะมีครั้งเดียว ไม่งั้นเราจะตายทั้งคู่” หลินฟางว่าพลางลูบหลังพี่สาว
เบาๆ แล้วเหวี่ยงมิดดี่ที่มีเพียงเล่มเดียวเป็นตัวล่อความสนใจ และผลักฮุ่ยเหมย
ออกจากวงแขนทันที “วิ่ง! ไปหาท่านพ่อ” เธอหวาดเสียวดั่งแข่งกับเสียงอื่น ก่อน
ใช้มือเปล่ารับมือคนที่จะใช้มีดเข้ามาแทง บิดมือมันให้แทงย้อนกลับเข้าหาตัว ร่าง
นั้นกระตุกทันทีที่มีดเสียบตดเข้าที่ขั้วหัวใจ เธอใช้เท้าถีบร่างนั้นออกไปกระแทก
กับร่างในชุดดำอีกคนที่ยืนมองเธออย่างตกตะลึง

ตายไปหนึ่ง...

ไม่ต้องแปลกใจที่เธอฆ่าคนได้โดยไม่รู้สึกรู้สึสา เธอไม่มีความรู้สึกกับเรื่อง
แบบนี้มาตั้งนานแล้ว มือของเธอใช้ทั้งทำลายและรักษาชีวิต หลินฟางใช้ลิ้นเลีย
ริมฝีปากที่แห้งผากจากความรู้สึกตื่นเต้น อะดรีนาลินเริ่มหลั่งไหลไปทั่วร่าง เรียก
ให้เด็กสาวรู้สึกตื่นเต้นมากขึ้นเป็นทวีคูณ

จะแปลกไหมหากเธอรู้สึกสนุกกับหนทางที่คนอื่นดูจนตรอก แต่สำหรับ
เธอมันช่างท้าทายและเฝ้าเวียนเสียเหลือเกิน แม้เธอจะไม่ชอบแสดงฝีมือ แต่หลัง
จากทำตัวสงบเสถียรให้ครอบครัวในภพนี้สบายใจมาแสนนาน ตัวตนเดิมๆ ที่แท้
จริงก็ได้เวลาออกมาโลดแล่นบ้าง สมอของเธอยามนี้ปลอดภัยปรองเหมือนร่างกาย
รู้สึกดีไม่น้อยที่ได้ระบายความอัดอั้นออกมา

พวกมันอีกสามคนเริ่มลั่นเลหลังจากเห็นการต่อสู้ที่ไม่เคยเห็น แต่ก็ยังพุ่ง

เข้ามาหาเธอ เธอคว้าแขนของคนที่งฟูมารับมิดแทนตัวเอง แล้วถีบพวกนั้นออกไป
ชุดนี้น่ารำคาญ! เธอจะตายเพราะกระโปรงโง่นี้! ใส่บ๊ออะไรตั้งหลายชั้น
ขอเพียงเธอใส่กางเกงขาลေးได้สนุกกว่านี้แน่ๆ

เอาเถอะ...แม้จะเซ็งเล็กน้อย แต่ก็ยอมดีกว่าทำตัวเรียบร้อยอยู่เฉยๆ เป็น
แน่

“น้องเล็ก” หลีจวินตะโกนเรียกน้องตัวเองลั่น เมื่อเห็นร่างเล็กรับมือชาย
ทั้งสามคนตามลำพัง

เสียงแตกตื่นจากพี่ชายที่มักนั่งสงบทำให้หลินฟางสะดุ้งด้วยความตกใจ
ทันที

“กรี๊ดดด” ฮว่านเปยกกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ เมื่อพวกมันคนหนึ่งตรง
เข้าไปหมายจะฆ่า โชคดีที่เพ่ยหยี่ช่วยไว้ทันจึงรอดตายหวุดหวิด

‘น่าเสียดายแฮะ พี่เพ่ยหยี่ไม่น่าช่วยพี่เพ่ยเลย...เซ็ง’

“อ๊ะ” เธอรีบยกแขนซ้ายกันเมื่อสัมผัสได้ถึงแรงลมบางอย่าง มิดคมแหง
เข้าไปในแขนเธอทันที โลหิตอุ่นๆ ไหลทะลักออกมาจากบาดแผล ‘เจ็บ เจ็บเซะมัด’
ร่างเล็กครวญครางอยู่ในใจ น้ำตาที่ไม่รู้มาจากไหนเอ่อคลอด้วยความเจ็บปวด

“แก” เธอตรงเสียงต่ำด้วยความหงุดหงิดที่เริ่มพลุ่งพล่าน จากสนุกเริ่ม
เปลี่ยนเป็นหงุดหงิด หลินฟางกระซอกมิดที่แขนตัวเองออกมาทีเดียว ร่างเล็ก
กัดฟันแน่นเพราะความเจ็บปวดที่แผ่ซ่านไปรอบบาดแผล เลือดสีแดงสดยังคง
ไหลทะลักออกจากแผลอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด จะสกัดจุดให้ตัวเองก็เหมือนจะ
ไม่ทันการณ์เสียแล้ว เมื่อร่างใหญ่ของผู้บุกรุกปริเข้ามาหมายจะฆ่าเธอ

หลินฟางยิ้มรับความตายอย่างนึกสนุก...น่าสนุกจริงๆ หากเธอตายอีกสัก
รอบจะเป็นเช่นไรน่า...บางทีอาจได้กลับร่างเดิมอีกครั้งก็เป็นได้

แต่แล้วเงาร่างสูงของใครบางคนก็ทาบทับบนตัวเธอ หลินฟางจึงเงยหน้า
มองผู้ช่วยชีวิตของคนที่กำลังรับมือกับผู้บุกรุกนั้นแทน

หลินฟางถอนหายใจกับตัวเธอเล็กน้อย หากไม่ใช่เพราะเสียหยางมาขวาง
ไว้ทันเธอคงได้ตายจริงๆ อีกรอบ เธอควรขอบคุณเขาที่ช่วยชีวิตเธอ หรือต่อว่า
เขาที่ขัดขวางการนอนหลับยาวของเธอดีนะ

“ขอบคุณ” เธอเลือกที่จะเอ่ยคำขอบคุณบุรุษตรงหน้า ก่อนจะปามิดในมือ ไปยังหัวของผู้บุกรุกอีกคนที่อยู่ด้านหลังเสียหยาง

ไม่เสียที่จริงๆ ที่เธอชอบเล่นปามิดสมัยอยู่ในกาพเก่า หลินฟางคิดอย่างนี้ขอบคุณหลังถึงที่พาเธอไปรู้จักกับกีฟापามิดนี้ ขณะเดียวกันเธอก็รีบสกัดจุดตัวเองเพื่อห้ามเลือดที่ยังคงไหลทะลักออกมาจากบาดแผล

“พี่ฮ่วยเหมยละ” เธอเอ่ยถามร่างสูงที่อยู่ตรงหน้า สติเริ่มพรว่เลือน เหมือนแผลเมื่อกี้จะโดนเส้นเลือดใหญ่ แม้จะสกัดจุดแล้วก็ตาม ทว่าเลือดยังคงไหลออกมาเรื่อยๆ

แยะชะมัด เธอคงครองสติไว้ได้อีกไม่นาน...

“ฟางฟาง” ฮ่วยเหมยร้องให้ รีบถลามาหาเธอ เหยยกยี้มให้บางๆ พลงเอ่ยปลอบผู้เป็นพี่ที่กำลังตื่นตกใจ “ข้าไม่เป็นไร ท่านพี่เล่า”

“พี่ไม่เป็นไร อีก็ ฟางฟางแขนเจ้า” ฮ่วยเหมยที่เห็นแผลน้องยิ่งร้องไห้ไม่หยุด เพราะมันเห็นถึงกระดูกขาวๆ เลยทีเดียว

“ฟางฟางรีบไปทำแผลเถอะ” เสียงเคร่งของผู้เป็นพ่อเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นสภาพลูกสาวคนเล็กที่เปราะเบือนไปด้วยเลือด

หลินฟางเพียงยกยี้มบางๆ รับคำ แต่แล้วสติสัมปชัญญะที่เคยแจ่มชัด กลับถูกความมืดเข้าจู่โจมกะทันหัน โลกทั้งใบที่เคยสว่างไสวบัดนี้มีดสนิท ร่างทั้งร่างค่อยๆ ล้มลงตามแรงโน้มถ่วง พร้อมสติที่เคยเห็นวรั้งลอยหายไปในความมืดมิด